

CONSTANTIN M. BORCIA

UNIVERSURI IMAGINARE

- FICTIUNI -

Editura
PRINTECH

Editura Printech

**Editură recunoscută de Consiliul Național al Cercetării Științifice din
Învățământul Superior – Cod CNCSIS 54**

TIPAR:

S.C. ANDOR TIPO S.R.L. - EDITURA PRINTECH

Str. TUNARI, nr. 11, sector 2, BUCUREȘTI

Tel./Fax: 021.211.37.12; 021.212.49.51

E-mail: andortipo@yahoo.com

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BORCIA, CONSTANTIN M

Universuri imaginare / Constantin M. Borcia. –
București : Printech, 2011
ISBN 978-606-521-712-6

821.135.1-32

Tehnoredactare computerizată: Constantin Borcia

Coperta și ilustrațiile interioare: Constantin Borcia

Traducerea în limba engleză: Sergiu Ioan, <http://translate.google.ro>

Contact: E-mail: cborcia@yahoo.com, robiacon@gmail.com, București, România

© Copyright 2011

Autorul își asumă responsabilitatea privind conținutul cărții.
Reproducerea integrală sau parțială a textului prin orice
mijloace, fără acordul scris al autorului sau fără citare, este o
ilegalitate morală...

UNIVERSURI IMAGINARE

(FICȚIUNI)

IMAGINARY UNIVERSES

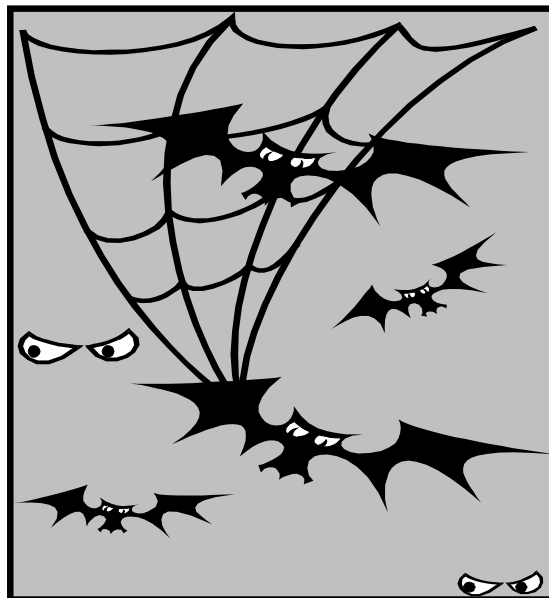
(FICTIONS)

"Este o divinitate care dă formă scopurilor noastre, oricum le-am schița."

WILLIAM SHAKESPEARE - Hamlet, 5, 2 T.S. IV, 126 --+

"There's a divinity that shapes our ends, rough-hew them how we will. "

WILLIAM SHAKESPEARE - Hamlet, 5, 2 T.S. IV, 126

UNIVERSURI IMAGINARE (FICȚIUNI)

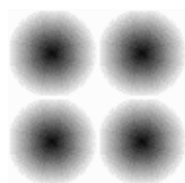
IMAGINARY UNIVERSES (FICTIONS)

Tehnoredactare computerizată: Constantin Borcia

Coperta și ilustrațiile interioare: Constantin Borcia

Traducerea în limba engleză: Sergiu Ioan, <http://translate.google.ro>

Contact: E-mail: cborcia@yahoo.com, robiacon@gmail.com , București, România

Autorul își asumă responsabilitatea privind conținutul cărții.
Reproducerea integrală sau parțială a textului prin orice mijloace, fără acordul
scris al autorului sau fără citare, este o ilegalitate morală...

București, 2007 – 2011

ROMÂNIA

UNIVERSURI IMAGINARE (FICȚIUNI)

- ÎN LOC DE INTRODUCERE – / 4

1. O lume stranie / 5
2. Un experiment neobișnuit / 9
3. Singura salvare / 14
4. O enigmă pentru cei ce vor veni... / 23
5. Misterul de la Peridava / 25
6. Dicolu de infinit... / 35
7. Amnezia / 50
8. Veghează cineva departe... / 51

TEXTE ÎN ENGLEZĂ - TEXTS IN ENGLISH / 53

- ÎN LOC DE INTRODUCERE -

În timpul călătoriilor mele prin Cosmos, am întâlnit fel de fel de civilizații, ființe, entități stranii... Ajunsesem în apropierea unui sistem astral, iar pe una dintre planete exista o civilizație care mi s-a părut pur și simplu absurdă ! Scopul, rațiunea de a fi a acelei civilizații consta în, ceea ce eu am numit, "concurs de cronoplastie"... Civilizația aceea evoluase până la stadiul de a putea controla și modela timpul !... Putea modela procesele din trecut și din viitor !... Iată în ce consta acel mod de existență, denumit de mine, așadar, "concurs de cronoplastie"... Membrii acelei civilizații aveau nu numai posibilitatea, aveau chiar obligația de a modela timpul !... Cu alte cuvinte, era vorba de cronoplastie sau de generarea unor Universuri Alternante... Un fel de juriu analiza fiecare Univers Alternant, realizat de către acele ființe ciudate și dădea verdictul... Câștigătorului i se permitea să facă apoi parte din juriu, în locul altui membru al acestuia, care intra în competiție, ulterior, când se repeta acest concurs de cronoplastie. Și tot așa, acest "concurs de cronoplastie" se repeta la infinit...

În fine, am mai întâlnit mai multe ființe plasmatice, eterne, care voiau să realizeze câteva ființe capabile să supraviețuiască pe acea planetă. Au făcut nenumărate încercări și au realizat, în sfârșit, o ființă care se părea că va supraviețui. După un timp însă, acea ființă le-a comunicat creatorilor săi că este incapabilă să supraviețuiască și apoi s-a sinucis. În zadar au încercat, apoi, acele ființe plasmatice eterne să mai realizeze alte organisme... Nu mai puteau !... Dar cea mai impresionantă întâmplare a fost aceea petrecută cu mult timp în urmă, în care un om a construit o capsulă a timpului. A strâns informații referitoare la planeta sa, Pământul, la civilizația umană, la cultura umană, și le-a depozitat în acea capsulă a timpului. Apoi a îngropat-o la o mare adâncime... Pe când vizitam planeta Pământ, după ce această planetă devenise pustie, senzorii mei au detectat capsula și astfel am aflat despre străvechea civilizație umană, care existase cândva pe planeta Pământ. Am fost profund impresionat și am prezentat apoi capsula și conținutul acesteia civilizației formatorilor, care a hotărât să amenajeze un uriaș complex cosmic și, prin clarviziune și materializare simultană (regresau în timp și apoi pe măsură ce obțineau informații, modelau pe planetă realitățile trecute de pe Pământ), au reînviat vechea civilizație. Mi se încredințase sarcina să veghez la evoluția civilizației umane renăscute și vegheam tot timpul... Până când mi-am amintit de... "concursul de cronoplastie" și am încercat să modelez lumea oamenilor; apoi am încercat să creez ființe, dar nu am reușit... În sfârșit, cu acordul civilizației formatorilor, care și-a luat responsabilitatea de a veghea asupra civilizației oamenilor, civilizație renăscută, deosebit de viguroasă, am hoinărit prin Universurile Virtuale ale Pământului, adică prin acele universuri alternante sau imaginare, care coexistă cu planeta Pământ... Ar fi prea dificil să explic... Se intuiește...

Acum mă aflu în fața dumneavoastră, pentru a vă povesti câteva întâmplări petrecute în Universurile Virtuale prin care am fost...

O LUME STRANIE

"69. Așadar, nimic nu e incult, steril și mort în Univers; nu există haos, nu există confuzie decât în aparență, adică așa cum ar părea de la distanță într-o baltă în care am vedea o mișcare confuză și, ca să zicem așa, o mișunare a peștilor din iaz, fără să distingem peștii înșiși."

G.W. LEIBNIZ

Sunt întâmplări în această lume care par să sfideze bunul simț, care par să arate că lumea este atât de nemaipomenit de complexă și de stranie, încât ne face să ne simțim neputincioși atunci când încercăm să găsim o explicație strict rațională. Totuși aceste întâmplări sunt atât de rare, încât sunt neglijate de cunoașterea... rațională... O astfel de întâmplare cu totul inexplicabilă, petrecută acum câțiva ani, m-a impresionat destul de mult prin caracterul ei insolit... Am avut de multe ori de-a face cu astfel de întâmplări ciudate, dar aceasta parcă le-a întrecut pe toate ! Trebuia, acum câțiva ani, să merg până la un prieten cu care urma să tratez niște afaceri importante. Drumul spre locuința acestuia trecea printr-o pădure de mesteceni care se găsea la o distanță destul de mare de casa în care locuiam eu. Am pornit de dimineată și pe la amiază am ajuns la intrarea în pădure și apoi am mers o bucată de drum pe o cărare îngustă. După un timp, simțindu-mă obosit, m-am așezat jos, pe pământ, să mă odihnesc. Nu am știut când m-a cuprins somnul... Am adormit profund, iar când m-am trezit era întineric beznă. Nu prea știam ce să fac, dar în cele din urmă m-am hotărât și am pornit iarăși la drum. Mergând astfel, am zărit în noapte o lumină azurie care creștea în intensitate și se mărea pe măsură ce mă apropiam de ea. În același timp, copacii se răreau, până au dispărut cu totul... M-am uitat la ceas, din obișnuință. Era ora unu, paisprezece minute, opt secunde. Am mers apoi mai departe... Acum nu mai pășeam pe pământ, ci pe... ceva asemănător asfaltului. M-am oprit și am privit în jur uluit. Înaintea mea era o întindere plată, cenușie... Pășeam pe ceva tare, era ceva asemănător asfaltului... Nu exista nimic care să amintească de viață... Lumina aceea azurie parcă venea din toate direcțiile !... Da, așa mi se părea, că pur și simplu, lumina iradia de pretutindeni. Am pășit mai departe privind perplex acea priveliște stranie. Suprafața cenușie se întindea până departe, departe și se pierdea parcă undeva la infinit în lumina aceea azurie...

Apoi, ceea ce m-a frapat, a fost liniștea, liniștea profundă, înnebunitoare... Atmosfera era respirabilă, iar temperatura era aproape neschimbată, ca și aceea din pădure, iar gravitația era normală... Cu toate aceste constatări care m-au mai calmat puțin, m-au asigurat de faptul că... trăiesc și că mai pot trăi câtva timp, cu toate acestea, eram destul de năucit de ceea ce vedeam... De ceea ce vedeam, pentru că de auzit nu auzeam nimic !... Era o liniște profundă... Mergeam, mergeam mereu... După un timp, am căzut și apoi, nu am mai știut nimic, nimic, nimic... Am zăcut astfel, inconștient, un timp oarecare. Când m-am trezit din leșin am constatat cu stupeoare că peisajul se schimbase... Stăteam pe ceva asemănător cu asfaltul, peste care se găsea ceva, cred că era... un strat de nisip...

Deasupra mea era un astru ce radia o lumină albă intensă și caldă... În depărtare, se zăreau niște clădiri care aveau forme geometrice regulate: erau cuburi, paralelipipe, piramide, trunchiuri de piramidă, conuri și trunchiuri de con, cilindrii, cupole, sfere, hiperboloizi, paraboloizi, elipsoizi... care aveau diferite culori, cele mai multe fiind de culoare roșie, verde, albastră, albă, galbenă, dar și mai multe erau translucide...

Dimensiunea clădirilor era considerabilă... Unele clădiri aveau înălțimea de o sută de metri, dar erau și alte clădiri care aveau mii de metri înălțime, după cum am socotit în grabă... Departe, departe se găsea o imensă sferă galbenă... Aceste clădiri se găseau prea departe pentru a sesiza și alte detalii. Mi-ar fi trebuit o lunetă sau un binoclu... Și nu era nici măcar o singură viețuitoare ! Între timp atmosfera se încinsese... Astrul dogora și încingea suprafața solului din care începea să iasă fum. Aerul, sau gazul care alcătua atmosfera, a cărei compoziție nu o știam de fapt, era fierbinte și devenise aproape de nerespirat... Și liniștea, liniștea aceea !... Am început să răcnesc, să urlu, numai și numai pentru a scăpa de acea liniște apăsătoare, dar nu mult timp, pentru că gâtlejul mă durea îngrozitor ! M-am prăbușit. Și, în timp ce mă prăbușeam, am auzit, sau mi s-a părut că aud, ceva, la început un zgomot slab, apoi, pe măsură ce creștea în intensitate, se auzea clar un mesaj...

"Bun venit în Esoteria !... Bun venit în Esoteria !... Bun venit în Esoteria !... "

Și mesajul continua astfel, repetându-se la nesfârșit, monoton... M-am întrebat de ce mi se adresa mie și de ce în limbajul pe care îl știam, cum de îl cunoșteau cei care transmiteau mesajul acesta straniu... M-am întrebat, dar nu mi-am putut răspunde... Acum regretam că nu mai era liniștea de mai înainte !... În același timp, simțeam că mă sfârșesc sub bombardamentul continuu al radiațiilor astrului. Am leșinat iarăși.

Când m-am trezit, epuizat, se mai răcorise, astrul dispăruse și aceeași lumină azurie învăluia împrejurimile. Setea nu mă mai chinuia, nici durerile din gâtlej nu mă mai supărau și nu-mi mai era nici foame. M-a cuprins o toropeală plăcută.

Am început să moțăi, întrebându-mă cum se va sfârși această întâmplare...

La un moment dat am zărit printre pleoapele întredeschise, niște... umbre, având o formă vag umanoidă. În același timp am avut senzația de cădere și trezindu-mă de-a binelea, am constatat că porțiunea de... asfalt cu nisip pe care stăteam, începuse să coboare !... De fapt, nu mă mai mira nimic !... Am așteptat încordat să văd, dacă pot spune astfel, pentru că acum era întuneric beznă, așadar, am așteptat să văd ce avea să urmeze. După o lungă și lină coborâre, am simțit iarăși că stau nemișcat și pe măsură ce coboram o lumină gălbuie, difuză luă locul întunericului. Când coborârea s-a terminat, am constatat că mă aflam într-o încăpăre cubică imensă și, la lumina aceea difuză, am observat numeroase umbre, având o formă vag umanoidă, care se mișcau în toate direcțiile. Aveau o mișcare ritmică, sacadată, asemănătoare unor roboți. Nu se ciocneau și nici nu se opreau. Stând și așteptând continuarea acestei... aventuri, nu am observat că în fața mea stătea nemișcată o... "ființă". Este destul de dificil să o descriu, pentru că era ceva ce nu mai văzusem până atunci și nu putea fi comparată, „ființa” asta, cu nimic din realitatea... cotidiană pe care o cunoșteam.

Avea o vagă asemănare cu un... călugăr îmbrăcat în sutană, cu o glugă foarte mare... Desigur că ceea ce se ascundea sub sutană și sub glugă era altceva decât un... călugăr... În sfârșit, repet, este foarte greu de descris acea stranie arătare !

Tot stând așa și uitându-mă la acea arătare, am auzit următoarele cuvinte...

"Mi s-a comandat să mă prezint aici și să staționez ! Atât ! Comanda a fost executată ! Atât !"

Un timp, de uimire, nici nu mai puteam gândi. Apoi, m-am recules și am strigat...

"Bine, dar... unde mă aflu ? Și cine sunteți ? Și ce urmăriți ? "

"Este bine totuși să taci ! " rostise o altă "ființă", identică cu prima și care stătea și ea lângă mine.

" Este bine totuși să taci ! Am primit comanda să îți dăm unele informații. După cum ai aflat, te găsești în Esoteria, iar Esoteria îți urează, conform obiceiului vostru, bun venit ! Esoteria este, ceea ce voi în Universul vostru, numiți, o lume posibilă... O lume posibilă, cu toate că nici măcar nu bănuți existența noastră ! Dar Esoteria este nu numai o lume posibilă, este ceva cu mult mai deosebit decât ceea ce ți-ai putea imagina... Totuși, în lipsa unui termen adecvat, folosesc denumirea de lume posibilă..."

Ia aminte, lume posibilă, nu Univers Paralel, care este cu totul altceva ! În concluzie, Esoteria este pentru voi o lume posibilă, deși pentru noi este tot atât de reală pe cât este Universul vostru de real pentru voi, iar lumea voastră este pentru noi o lume posibilă... Lumea noastră reprezintă pentru voi un... Univers în umbră... La noi totul, reține, totul este programat ! La noi, nu există excepție, întâmplare, noutate. Totul este programat punct cu punct, pas cu pas ! Totul este prevăzut, totul se înlanțuie într-o perfecțiune absolută și totul este coordonat de Marele Compact din Marea Sferă Galbenă... Organizarea noastră este fără cusur !... Chiar și apariția ta aici din... lumea posibilă de care aparții, a fost prevăzută etapă cu etapă ! Nu ! Nu întreba ! Este inutil !..."

Am fost foarte uimit de cele spuse de către acea ființă stranie... După un timp, am spus cu glas răspicat...

"Dezvoltarea socială este posibilă numai atunci când există un echilibru între libertate și constrângere (există o libertate sau o constrângere limitată)... Instabilitatea socială apare atunci când există fie o libertate nelimitată, fie o constrângere extremă... Conflictul social apare atunci când există numai concurență, dar nu și cooperare... Numai un raport echilibrat între cooperare și concurență poate conduce spre o anumită stabilitate socială..."

Ființa aceea mă ascultă cu atenție și, după un timp, îmi spuse...

"Lumea noastră este străină lumii tale, iar capacitatea ta de înțelegere, în particular, este extrem de limitată ! Jocul conexiunilor dintre lumile posibile este atât de încâlcit, atât de complicat, încât este cu totul peste puterea ta de înțelegere ! Tu ești și primul dar și ultimul reprezentant al lumii tale care realizează o conexiune între lumea noastră și lumea posibilă, pentru noi, pe care o reprezinți... Nu încerca să ne cunoști, că nu vei putea ! Te vei izbi de jocul paradoxurilor care te va năuci ! Am terminat ceea ce aveam de transmis... Urmează reintegrarea ta în lumea din care faci parte. "

Am simțit că un somn greu, de plumb, mă cuprinde și după aceea, totul a dispărut pentru mine. După un timp nedefinit de lung, m-am trezit în pădure în același loc în care zărisem lumina aceea azurie care mă atrăsese. Știu că mă aflu în același loc, deoarece atunci când zărisem lumina azurie, stăteam pe o movilă de pământ, o movilă cu o conformație destul de ciudată – avea numeroase creștături și în plus, erau numeroase mușuroaie de furnici în jur, pe care le-am simțit, călcând peste ele...

Ei bine, mă găseam exact în același loc ! M-am uitat la ceas și am rămas înmărmurit... Indica ora unu, paisprezece minute, opt secunde ! Așadar, de când îl privisem ultima dată, nu trecuse nici măcar... o secundă ! Și ceasul funcționa ! Orbecăind, am căutat un loc mai ferit, hotărât să aștept până dimineața. O sumedenie de gânduri îmi treceau prin minte. Mă întrebam, de pildă, ce însemnase această întâmplare ? O realitate sau o halucinație ? Apoi, cum trebuia să înțeleg... posibilul ? Toată lumea este de acord că posibilul devine real, iar realul devine posibil, ceea ce este imposibil nu poate fi real și așa mai departe... Cum trebuia atunci să-mi explic această... aventură în Esoteria ? De ce numai eu ? Înseamnă că Esoteria a existat... numai în mintea mea ?

Dar... de ce ? Pentru că am pretenția că sunt un om echilibrat, un om cu mintea întreagă, nu cred totuși că pot avea astfel de halucinații !... Și asta este și părerea tuturor cunoscuților mei !... Dar de ce nu trecuse nici măcar o secundă ? Poate, eventual, câteva zecimi de secundă sau și mai puțin chiar !... Oare... Ce-ar fi dacă... furnicile acelea erau de fapt... inteligente și m-au... sugestionat ? Prostii... Și totuși... și totuși, ce lume ciudată și apăsătoare este această... lume numită Esoteria ! Ce lume terifiantă, sufocantă este Esoteria ! Și totuși, cum de foloseau același limbaj ca și mine ?...

Cu astfel de gânduri, a trecut timpul și s-au ivit zorile... Am plecat și în fine, am ajuns la acel prieten. Am intrat în casă la el și primul lucru pe care l-am remarcat a fost o... carte așezată pe o masă aflată aproape de ușă. Știam că acest prieten nu prea citea cărți și de aceea am fost surprins să constat că avea o carte... Am citit ce era scris pe copertă. Am tresărit... Pe copertă era scris un titlu... "*Esoteria... Universuri imaginare* " ! M-a cuprins un tremur nervos... L-am întrebat de unde avea cartea și despre ce era vorba în ea. Mi-a răspuns că respectiva carte i-a fost dăruită de către un coleg de serviciu și tocmai o răsfoise, în timpul nopții, neputând să adoarmă...

Cartea prezintă povestirile și însemnările unui om care a locuit într-o lume aparte, o lume a viselor, a ficțiunilor, o lume stranie, o lume a fantasmelor... În carte se mai povestește despre călătoria unui om, într-o stranie lume posibilă, numită Esoteria... Uitându-mă încă odată la carte, mi s-a părut că deasupra titlului era scris... NUMELE MEU, adică... Tan Robiactin !

După care, am rămas nemișcat, privind în gol, incapabil de a mai spune și a mai gândi ceva... Apoi, în minte, am perceput cuvintele...

"TE VEI IZBI DE NENUMĂRATE PARADOXURI CARE TE VOR NĂUCI !..."

UN EXPERIMENT NEOBIȘNUIT

" Dar omul nu-i făcut să fie înfrânt – grăi bătrânul. Un om poate fi nimicit, dar nu înfrânt. "

ERNEST HEMINGWAY

Povestea omului care urma să participe la experiment, era simplă și tristă... Fusesse un copil al nimănui. Crescuse și muncise din greu pentru a-și câștiga existența. Dar, cu toate că munca extenuantă îi răpea cea mai mare parte a timpului, se instruia. Citea mult și din cele mai variate domenii ale cunoașterii: literatură, filozofie, știință. Apoi, au urmat mai multe nenorociri...

Într-o zi a suferit un șoc, un traumatism, în urma căruia nu a mai putut să simtă nimic... Nu mai putea să audă, să miroasă, să guste, să pipăie, să vadă...

Într-o altă zi, suferise un accident groaznic, în urma căruia i se amputaseră picioarele și mâinile... Pe atunci îl observam... Țipa, țipa tot timpul, până când a amuțit, definitiv...

Laringele era aproape distrus... Nu aveam posibilitatea de a comunica ceva cu el ! Organismul, atât cât mai rămăsese din el, era încă viu. Îl alimentam artificial... Mă întrebam adesea, oare ce trăiri putea avea acel om ? Oare mai simțea ceva ? Oare mai gândea ? Și dacă da, ce gânduri avea ? De fapt, electroencefalogramele și aparatele de investigare cerebrală de profunzime cum ar fi rezonatoarele neuronale, arătau că în creierul său se mai desfășurau activități intelectuale, se detecta chiar o gândire intensă... Apoi într-o zi, m-am hotărât să realizez un experiment... Voiam să realizez legătura directă dintre creier și calculator... În consecință am întreprins demersurile care se impuneau pentru realizarea experimentului și, într-o zi, asistat de o mulțime de medici, ciberneticieni, biofizicieni și biochimști, bioingineri și psihologi, am realizat conexiunea dintre creierul celui om și terminalele calculatorului.

Trebuie să spun că această conexiune nu era ceva simplu – ca și când ai lipi niște conductori electrice pe frunte, pe tâmplă, pe ceafă, etc. – era ceva complicat, efectuat cu ajutorul unor dispozitive speciale (sonde cu microprocesoare Trodl, conductori neurotronici...). Dar nu asta este important acum. Problematika a fost tratată în articole și cărți de specialitate...

La un terminal era conectat un monitor. La consolă introduceam mesajul care era preluat de calculator și care, ținând cont de activitatea nervoasă a creierului omului, îl transmitea acestuia. Apoi, dacă omul răspundea, mesajul lui era din nou preluat de calculator, prelucrat și afișat pe ecran. La un alt monitor erau afișate procesele de comunicare dintre creierul omului și calculator, în cazul în care nu interveneam noi, din exterior, prin introducerea de mesaje.

Primul mesaj pe care l-am formulat, a fost acesta:

" Răspunde dacă ești conștient ! "

Un timp, pe monitor nu a apărut nimic... Acest timp mi s-a părut foarte lung, credeam că nu se va sfârși niciodată, credeam că era ceva în neregulă sau că era inconștient și deci experimentul nostru se termina cu un eșec. Apoi, pe ecran a apărut următorul mesaj:

"Da... Sunt conștient, sunt teribil de conștient !"

Primul pas fusese făcut. Am continuat.

"Nu trebuie să fi surprins... Află că am realizat conexiunea dintre creierul tău și un calculator. Prin intermediul lui poți comunica în general cu toată lumea, inclusiv cu noi. Spune ce gândești, spune ce simți și spune dacă această activitate, de a comunica, nu te obosește..."

După un timp...

"Da, am bănuț... Spuneți-mi, nu mai este nimic de făcut cu mine ? Oare așa voi fi mereu de acum înainte, până când voi muri ? Dar ce tot spun ? Oare câtă viață mai există în mine, pentru a spune... până când voi muri ?... Oare nu sunt deja mort ? Chiar dacă nu sunt încă definitiv mort, totuși sunt aproape mort !"

"Nu ești mort ! Nici măcar... aproape mort !... Ești încă în viață, încă trăiești, iar dacă trăiești, speră ! Poate că, într-un viitor nu prea îndepărtat, vei fi iar un om întreg. Lucrăm la niște proteze perfecționate, foarte complexe ! Membrele ți le putem înlocui. Organele de simț, din fericire nu au fost distruse, iar centrii nervoși au fost numai inactivați, blocați prin șoc. Este posibil să îți stimulăm centrii nervoși corespunzători organelor de simț și astfel, este posibil ca, într-un viitor nu prea îndepărtat să vezi, să auzi, să simți, să te miști ca oricare alt om... Așadar, speră ! Trăiește ! Luptă pentru a supraviețui și într-o zi, va fi bine !"

"Vă este foarte ușor să dați astfel de sfaturi cât timp sunteți sănătoși, plini de vitalitate și lipsiți de griji, sau mă rog, lipsiți de griji majore, griji pentru viața voastră ! Dar... voi nu știți, și nici nu vă doresc să știți ce înseamnă să nu ai nici măcar un simț, să nu mai poți să te deplasezi, să nu mai poți să-ți folosești mâinile... Nici măcar nu vă puteți închipui... Nu știți și nu veți ști niciodată... Este ceva mai cumplit decât moartea ! Nu este durere, nu este, dar este ceva mai înfiorător decât durerea ! Suferința nu se reduce la durere, uneori nici nu înseamnă durere... Este o spaimă insuportabilă, cumplită, continuă, fără putință de alinare ! Este... cum să vă spun ?

Un fel de viață moartă sau de moarte vie sau o agonie continuă, lungă, lungă, ce pare fără sfârșit !... Nu sper și nici nu sunt deznădăjduit, nici nu sunt resemnat și liniștit, dar nici zbuciumat... Cum să mă exprim, pentru a fi înțeles ? Este o continuă spaimă, spaimă care însă nu este generată de deznădejde sau de zbucium sau de altceva... Este un fel de spaimă accentuată, amplificată, dacă vreți... Poate mai târziu, când îmi voi mai limpezi gândurile, voi fi, poate, capabil să mă exprim mai bine..."

"Ești obosit ? Dormi ?"

"Nu îmi dau seama... De multe ori sunt treaz și cred că dorm, iar altă dată dorm, deși cred că sunt treaz... Paradoxal și confuz, nu este așa ?"

"Crezi că putem continua acest dialog, sau vrei să-l întrerupem și să-l reluăm peste un timp ?"

"Cred că ar fi mai bine să întrerupem dialogul și să îl reluăm peste un timp, deși pentru mine, noțiunea timpului aproape că a dispărut... Îmi amintesc de timp din experiența mea, din amintirile mele... Acum nu mai semnifică nimic... Vă puteți închipui că sunteți izolați complet de lumea exterioară, ca și cum v-ați afla într-o cameră, unde nu este nici lumină, nici zgomot, nici... nimic... Nici măcar întuneric beznă, nici măcar liniște profundă, nici măcar frig, căldură, în fine... nimic... Da ! Este mai bine să întrerupem contactul acum !..."

După exact douăzeci și patru de ore am reluat legătura. La început nu a răspuns apelurilor noastre. Apoi, după un timp, a apărut pe monitor, următoarele cuvinte...

"Spuneți că ați trimis mesaje și nu răspund. Se poate, dar nu le-am recepționat... Aș vrea să vă comunic ceva... ceva la care m-am gândit intens... Cum vă spuneam... cândva... Nu mai am noțiunea timpului acum, dar știu, îmi amintesc – știu că există trecut, prezent, viitor, că există durată... Cândva, m-am gândit la un fel de... călătorie în trecutul meu, al organismului meu... Nu știu dacă pricepeți... Știu că toate procesele din natură sunt ireversibile... Dar... oare, local, în anumite sisteme, în anumite situații sau condiții, oare nu se poate călători în timp ? În timpul propriu... Așa cum entropia poate să scadă pentru anumite sisteme în detrimentul altora, pentru care crește, tot astfel, nu s-ar putea ca, pentru anumite sisteme, să fie posibilă călătoria în timp, repet, în timpul propriu, în anumite condiții ? Așadar, să pot călători în trecutul organismului meu, să îmi găsesc sau să îmi regăsesc, spre exemplu, mâinile sau ochii sau inima de acum... douăzeci de ani ? Și tot astfel în viitor... Să fac deci un fel de călătorie în trecutul sau în viitorul... organelor mele, al organismului meu... Chiar este atât de greu de înțeles ? Poate că am fost confuz, dar acestea sunt gândurile care îmi trec acum prin minte... Mai aveți ceva de transmis ? Aș vrea să realizez contactul direct cu calculatorul..."

Am spus că deocamdată nu mai aveam nimic de transmis și am întrerupt legătura... Am comutat apoi pe celălalt monitor... La început, am observat că se succedau întrebări și răspunsuri puse de creierul omului. Urmau răspunsurile date de calculator. Această succesiune de întrebări și de răspunsuri a continuat multă vreme, apoi a încetat. A urmat o lungă perioadă de tăcere... Apoi am văzut pe ecran câteva frânturi de fraze, pe care nu le-am înțeles și care apăreau din când în când... și aceasta a durat mult... Am crezut că ceva nu era în regulă... Am controlat și circuitele și am constatat că nu era nimic defect. Atunci, ce se întâmpla ? Să fi fost vorba de ceva în legătură cu procesele care aveau loc între creierul omului și calculator ? Nu știam... Relațiile noastre au rămas cam la fel, zile întregi... Apoi, într-o zi, pe monitorul pe care apăreau răspunsurile omului, am citit un mesaj adresat nouă...

"Am surprins un schimb de informații între diferite etaje și componente ale calculatorului... Acestea urmăresc o separare de alte etaje și componente ale lui, urmăresc o modificare a structurii calculatorului... Nu am aflat ce fel de schimbare... în ce constă acea schimbare... S-ar putea să fie ceva în legătură cu mine... Nu știu... Unele dintre aceste etaje sau componente au însă... Cum să mă exprim ?... Au un fel de teamă ! Dacă vă puteți închipui așa ceva !... Se tem să nu fie descoperite de către circuitele-spion, de circuitele-supraveghetoare și de detectoarele de erori... Toată această acțiune rebelă a acestor etaje și componente, pare să fie condusă de un bloc central... Acest bloc central este un ansamblu de elemente grupate, care formează un tot omogen... Nu știu exact unde se găsește acesta și nu știu exact ce urmărește de fapt... Poate transformarea în cyborg, utilizând și creierul meu ? Așa se pare !... Atenție ! Starea este critică !..."

Apoi, mesajul a dispărut de pe ecran. Creierul omului nu a mai răspuns la apelurile noastre. Eram intrigați, eram stupefiați ! Apoi, după un timp, pe celălalt monitor, a apărut un mesaj...

"Nu vei reuși niciodată !... "

Apoi, nimic... Au urmat multe zile în care nu am mai putut să luăm legătura cu omul. Apoi, într-una din zile, pe primul monitor, a apărut următorul mesaj...

"Starea critică s-a terminat ! Revolta blocului central a fost anihilată !... Perioada de criză s-a sfârșit !... Circuitele-spion și circuitele-supraveghetoare au detectat și au decuplat blocul central. Peste puțin timp veți fi înștiințați de aceasta ! "

Și am fost înștiințați. Unul dintre blocurile I.A. – 19 de tip analitic – volitiv care era unul dintre componentele principale ale calculatorului, fusese decuplat automat, fiind apoi înlocuit cu un altul generat și construit de către sistemele-robot ale calculatorului... După acest incident, într-una din zilele următoare, omul ne-a comunicat...

"Încerc să călătoresc în trecutul organismului meu... Mă voi concentra cât voi putea mai intens, voi colabora cu calculatorul... Nu voi mai putea să comunic nimic. Nu știu cât va dura... "

Au trecut multe, multe zile. Trupul omului fără membre, fără simțuri, stătea în cilindrul de sticlă, calculatorul nu semnală nimic, totul părea că se terminase, deși aparatele indicau faptul că omul era viu, iar activitatea cerebrală nu încetase... Dimpotrivă, era mai intensă ca oricând !

Și, într-una din zile, am asistat la o transformare... Fața omului devenea din ce în ce mai tânără, membrele începeau să-i crească pe locurile cicatrizate, simțurile, se pare, începeau să-i revină !

Într-un târziu, am citit pe monitor...

"Am reușit ! M-am întors în trecutul organismului meu... Am reușit, prin asta, să activez procesele de regenerare și de asemeni și centrii nervoși corespunzători organelor de simț... Am creat o... așa-numită diferență de potențial temporal, care a permis această transformare. Un mare ajutor am primit din partea calculatorului... Cinstiți să fiu, nu știu ce se va întâmpla... de-acum încolo... Pentru că... trebuie să vă spun că... am realizat un pact cu el, cu calculatorul... În schimbul ajutorului dat în procesul amintit, va trebui să rămân cuplat cu el mereu... Să devin un fel de... cyborg... Dar acum îmi dau seama că am greșit !... Că nu trebuia să accept asta ! Oricum, mă simt mai liniștit, după ce v-am dezvăluit această taină !...

Indiferent ce se va întâmpla, vă rog să întrerupeți legătura cu calculatorul !

Poate că se va sfârși... cu bine... La revedere ! "

O clipă, am rămas nemișcați... Apoi ne-am uitat unii la alții...

Ce se întâmplase ? Oare "ideea" emisă de blocul central I.A. – 19 (de a transforma calculatorul într-un... cyborg, folosind organismul omului), fusese însușită de celelalte componente inteligente ale calculatorului, după ce I.A.–19 fusese detectat, decuplat și înlocuit ? Oare nu cumva I.A.– 19 fusese de fapt blocul care se opusese acestei "metamorfozări" a calculatorului și drept urmare fusese anihilat ?...

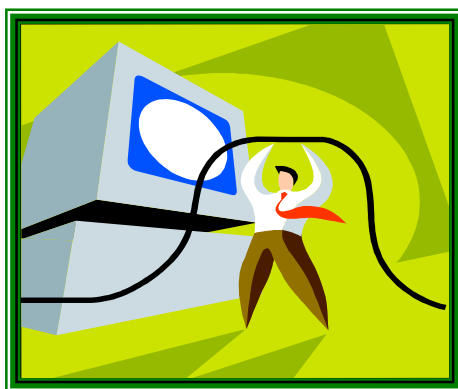
Deci s-ar părea că lucrurile au stat cam așa... Blocul central I.A. –19 detectase intenția celorlalte blocuri și componente de a modifica structura calculatorului, transformându-l într-un cyborg... Pentru a-l neutraliza, celelalte componente ale calculatorului au semnalat pericolul, punându-l pe seama lui I.A. –19, după care l-au înlocuit... Apoi și-au continuat treaba netulburate...

Într-adevăr, au lucrat inteligent... Aceste evenimente stranii au culminat cu ceva extraordinar !... Atunci când am efectuat decuplarea creierului omului de calculator, s-a produs o explozie care a distrus o parte din calculator, iar omul a revenit, într-o fracțiune de secundă în starea lui inițială, adică aceea cu membrele amputate și fără simțuri !... Membrele regenerate, fuseseră pur și simplu smulse, iar organele de simț, distruse... Apoi, o a doua explozie, mai puternică, l-a sfârtecat, a distrus calculatorul complet, aruncând în aer materialele din care era construit, iar pe noi, cei care asistam, ne-a azvârlit ca pe niște zdrențe ! Apoi, multă vreme am fost stupefiat și întristat...

Nu pot să-mi explic ceea ce s-a întâmplat !... Nu pot să-mi iert imprudența, acceptând decuplarea creierului de calculator !... Sunt momente când refuz să cred că aceste fapte au fost cândva, reale !... În sfârșit, am scris despre ceea ce s-a petrecut...

În ciuda faptului că toată documentația este clasificată și este socotită ca fiind "DOCUMENTAȚIE ULTRASECRETĂ" și așa va rămâne mereu, totuși, sper că va veni un timp când cineva, oricine, va face un experiment asemănător...

Dar... când se va face un experiment analog și cine îl va face, nu știu și nu voi ști probabil, **NICIODATĂ !...**

SINGURA SALVARE

*" O pendulă cu două perechi de minutare,
Care arată nu numai mersul înainte,
Ci merg și înapoi..."*

CHRISTIAN MORGENSTERN

Comisarul Mitl, un om de cincizeci de ani, burduhănos, mustăcios, chel, în general o persoană antipatică, stătea rezemat de perete și îl privea pe individul care tocmai intrase în încăpere furtunos, întrerupându-i gândurile. Individul, îmbrăcat destul de neglijent, era un om matur, scund și slab. Întreaga lui înfățișare arăta zbucium, teamă, oboseală, nervozitate...

— Cine ești și ce vrei ? îl întreabă Mitl într-un târziu.

— Mă numesc Digart și aș vrea să relatez o serie de întâmplări ciudate prin care am trecut...

— Să fi cât mai concis, omule, și să nu fabulezi, îl întrerupse Mitl. Dacă ai ceva de spus, spune, dacă nu, pleacă ! Nu am timp să stau la taclale cu dumneata !...

— Am înțeles. Iată despre ce este vorba... Am senzația permanentă că sunt urmărit, de câteva ori am găsit camera în care locuiesc răvășită, primesc în permanență amenințări de toate felurile, de câteva ori am fost la un pas de a fi omorât... Nu știu precis, dar cred că cineva urmărește ceva, însă nu știu nici cine anume și nici ce dorește de fapt... S-ar părea că... voi fi omorât... dar... de ce ?

— Mda... Spune-mi, ai dușmani cunoscuți ? Deții informații care să compromită pe cineva ? Ai bani sau alte valori ? Ai făcut ceva, cuiva, cândva, care să-l facă să se răzbune ? Ai alte documente... interesante și valoroase ? După câte spui, se pare că cineva se joacă...

— Nu, nu am dușmani pe care să îi cunosc, nu am documente compromițătoare, am venituri modeste, nu am făcut rău nimănui, nu dețin documente importante, trăiesc singur și nu am aventuri... Nu știu ce se întâmplă !

— Ei bine, atunci vreau să fiu sigur că nu este vorba de o fantezie de-a dumitale... Te voi trimite la un consult medical de specialitate, mai precis la un consult psihiatric și apoi vom sta de vorbă mai mult, dacă va mai fi cazul !

Mitl telefonă unui prieten, doctorul Pong, medic psihiatru și îi expuse cazul, rugându-l totodată să-l consulte imediat pe Digart, apoi îl conduse pe acesta la medic. Consultul a durat aproape două ore, iar diagnosticul a fost că Digart ar suferi de o complicată boală a sistemului nervos... Drept urmare, psihiatrul îi recomandă un tratament cu diverse medicamente și apoi îl rugă să-și vadă de drum... Digart rătăci pe străzi mult timp, până să se hotărască să intre într-un bar, unde cumpără niște sandvișuri și o sticlă cu coniac. Ajunse la limita puterilor fizice și psihice și simțea nevoia să mănânce și să bea. Să bea și să uite...

"Acel individ m-a declarat nebun, își zise în timp ce mușca din sandviș, deși am avut impresia că habar nu avea să facă un consult psihiatric, de fapt individul ar fi putut să fie orice, numai medic psihiatru nu era... În sfârșit... Chestia este că nu sunt nebun, iar cele ce i-am povestit, foarte... succint comisarului, sunt din păcate adevărate... Simt că sunt epuizat psihic și fizic, dar asta nu înseamnă că sunt nebun..."

Și apoi, nu știu cu ce sunt vinovat ? Cine mă urmărește și mă torturează psihic și fizic și ce vrea de la mine ? Toată viața nu am făcut altceva decât să câștig un ban pentru a mă putea întreține, nu am realizat nimic deosebit, îmi dau seama că sunt de fapt un om ratat, o nulitate, un produs ratat al evoluției, un... rebut și tocmai de aceea nu înțeleg de ce... tocmai eu să fiu torturat așa... Ah, când mă gândesc la viața pe care am trăit-o, atât de lipsită de conținut, de monotonă, de cenușie, mă înspăimânt !

Da, da, așa este... Nu am făcut nimic în viața asta, nimic de care să spun, uite lucrul ăsta, eu l-am făcut !..."

Turnă din sticlă, într-un pahar, coniac și sorbi de câteva ori... Suspină. Mușcă din sandviș...

"De ce să mă omoare, se întrebă neliniștit, de ce ? Nu am făcut vreun rău nimănui, niciodată, nu sunt bogat, am exact atât cât îmi trebuie... și totuși..."

Bău din paharul cu coniac până îl goli... Apoi continuă monologul interior...

" Ce viață pustie am avut, neinteresantă. Și cu toate astea, nu vreau să mor ! Dacă ar fi fost de o mie de ori mai neinteresantă și mai banală și plicticoasă și tot nu aș vrea să mor !"

Termină de băut paharul cu coniac. Oftă.

" Cinsti să fiu, aș vrea să plec !... Aș vrea să plec... oriunde... M-aș duce și m-aș tot duce, undeva, în lumea asta mare..."

În scurt timp, gândurile au început să-i devină confuze... Goli sticla cu coniac și cumpără alta, o îndesă în buzunarul hainei și ieși din local, împleticindu-se. Aerul rece al nopții îl mai învioră...

" Ce-ar fi să plec de aici ? Să plec ! Oriunde, numai să plec... Să-mi fac bagajele și să plec !"

Nu își mai spuse nimic și se pierdu în noapte, îndreptându-se spre casă... Cam la trei ore după ce Digart ajunsese în apropierea casei unde locuia, mai mulți cetățeni, au descoperit un cadavru... Comisarul Mitl sosi de urgență și îl recunoscu pe individul care îl vizitase în seara aceleiași zile, fiind șocat de starea în care era cadavrul... Individul nu fusese nebun sau... palavragiu, individul spusese adevărul ! Din cercetările medico-legale care au urmat, a reieșit că moartea a survenit în urma unui stop cardio-respirator. Medicii legiști au mai observat niște urme de lovituri, ceea ce a sugerat ideea unei lupte. Investigațiile lui Mitl, nu au condus însă la un rezultat satisfăcător, întreaga "afacere" fiind foarte încălcită... Cine îl omorâse pe Digart ? Care a fost motivul pentru care Digart a fost omorât ?... Au trecut câteva zile și ancheta era ca și la început. Nu se găsisese nici măcar o probă, nici măcar un indiciu... Cazul fusese prezentat în ziare și stârnise discuții aprinse... Și totuși, se părea că va fi un caz neelucidat... Ca și atâtea altele... Treceau zile, săptămâni, luni și nimic nou nu interveni în desfășurarea anchetei... Până la urmă, într-adevăr, dosarul a fost închis și depozitat la arhivă, la categoria "neelucidat"... Cadavrul a fost ars, iar cenușa a fost depusă într-o urnă... Apoi, totul a fost uitat...

Au trecut mai bine de treizeci de ani de la acel eveniment tragic. Un criminalist, detectivul Wering și un parapsiholog, doctorul Fantor, stau de vorbă.

— Îți amintești de cazul Digart ? îl întreabă Wering pe Fantor.

— Da... Un caz neelucidat... Digart a fost ucis în mod bestial... nu se știe de către cine, nu se știe de ce...

— Este adevărat... Comisarul Mitl care a anchetat cazul, a făcut tot ceea ce a putut pentru a rezolva acel caz, dar, cu tot efortul lui, nu a reușit... În cele din urmă, nimeni nu s-a mai interesat de acea întâmplare stranie... Ai putea cumva să mă ajuți să clarific întrucâtva acea istorie ciudată ? De la un timp înapoi, mă ocup de cazurile neelucidate, iar acesta mi se pare... bizar... Toți oamenii normali, vor spune că... nu se mai poate face nimic... Dar... poate că oamenii "paranormali"... vor fi de altă părere... Ce spui ? Mă poți ajuta ?

— Să încerc... dar chiar și pentru... oamenii paranormali, un astfel de caz este... extrem de dificil, mai ales acum, după... treizeci de ani ! Voi încerca, pentru început, clarviziunea și claraudiția... Poate că vor da rezultate... Ai vreun obiect care să fi aparținut lui Digart ? Trebuie să îl ating... Ai o fotografie de-a lui ?

— Din păcate, nu am nimic... Nici măcar o singură fotografie nu mai am !... Este ciudat, dar toate obiectele care au aparținut lui Digart, au dispărut fără urmă ! La fel, au dispărut și fotografiile ! Dar, stai !... Aș putea să aduc urna în care se află cenușa rămasă după ce cadavrul a fost ars... Urna se află depusă la subsolul acestei clădiri, în care ne aflăm acum... Aici păstrăm "raritățile", adică obiecte, lucruri care au aparținut unor victime în cazul unor crime misterioase, victime care erau... singure pe lume, precum și urnele cu cenușa rezultată din arderea cadavrelor... Așteaptă puțin...

Wering se duce la subsol, deschide o ușă și intră într-o cameră în care erau numeroase dulapuri și rafturi. Se apropie de un dulap, îl deschide și scoase de aici o urnă...

O luă și se întoarce cu ea în camera unde îl lăsase pe Fantor...

Doctorul Fantor o atinse și o pipăi îndelung... Apoi se ridică de pe scaunul pe care stătuse, se plimbă puțin prin cameră și se așează apoi pe un fotoliu aflat în fața unei ferestre... Se relaxă un timp, apoi spuse:

— Să ști că viziunile pe care le am sunt ciudate... Văd... că un individ oarecare... se pare că este un vagabond... îl atacă pe Digart... care este beat... Digart, încearcă să se apere, dar este inutil... Puterea individului este foarte mare... Îl ucide... bestial... Și apoi văd că... individul... vagabondul... se volatilizează... Miraculos ! Dispare ! De necrezut !

— Se volatilizează ? Dispare ? Așa... Pur și simplu ?! strigă surprins Wering.

— Da ! Chiar așa, pur și simplu, dispare !

— Am impresia că... glumești !

— Nu ! Stai puțin... Văd o alee... Aleea asta duce spre o clădire cubică, argintie, care reflectă radiațiile unui astru ! Acel astru se pare că este artificial ! De fapt... "cerul" este... o cupolă, o cupolă imensă, transparentă prin care se poate vedea adevăratul... cer... Mai văd și alte clădiri de diferite forme și de diferite culori... Atmosfera este încinsă... Acum văd o încăpere care are forma unei calote sferice... Văd niște umbre care parcă se mișcă... ritmic... și aud un glas care spune ceva... ceva care se repetă... obsedant... "*Nu te mai ocupa de cazul Digart !... Nu te mai ocupa de cazul Digart !... Nu te mai ocupa de cazul Digart !...*" Acum... nimic... Este ceva ca o ceață... Și gata ! Acum te văd pe tine !...

— Glumești ?
— Ei asta-i acuma, crezi că am chef de glume ? Nicidecum ! Este ceva straniu !
Și... fantastic ! Așteaptă o clipă... Percep ceva... Este cineva care șoptește... " *Vă rog, înviați-l pe Digart ! Salvați-l pe Digart ! Vă rog ! Nu mai pot !*" Dumnezeu, ce se întâmplă aici ? Aș vrea să știu ce se întâmplă !...

— Și ce putem să facem ? întrebă Wering.

— Cred că știu... Cunosc un... medium de materializare, adică o persoană înzestrată cu puteri paranormale, mai exact cu puteri de materializare... Cunosc pe domnul doctor Emoh... Îl voi ruga să... îl materializeze pe Digart... Pentru un timp, desigur, pentru că, după cum se știe, produsele de materializare nu sunt stabile... Se dezintegrează după un timp... Poate că vom obține mai multe informații...

Au fixat întâlnirea pentru săptămâna viitoare... Wering, în acest timp, studia cazul. Nu reușea să-și explice deloc situația... A așteptat cu nerăbdare să treacă săptămâna.

La data stabilită, s-au întâlnit la cabinetul doctorului Fantor. Wering a adus și urna care conținea ceea ce mai rămăsese din Digart, adică niște cenușă... Domnul doctor Emoh, era un bărbat în vârstă de patruzeci de ani, robust, frumos și blând... Fusesse înștiințat despre cazul Digart și acceptase să participe la experiența de materializare... Atinse urna, apoi se pregăti să intre în transă... Se așează comod pe o canapea, apoi îl rugă pe Fantor să așeze perdelele la ferestre astfel încât să se creeze o luminozitate optimă pentru a intra într-o anumită stare, numită starea THETA... Aceasta determină realizarea unui fenomen paranormal, respectiv fenomenul de materializare... Îl mai rugă pe Fantor să îl ghideze... Wering asistă... A trecut o jumătate de oră și nu se întâmplă nimic...

După o oră, iarăși, nu se produse nimic...

— Ciudat ! strigă Fantor, dar... nu văd nimic !... Straniu... Ce se întâmplă ?

Dar, după două ore, se produse miracolul ! Digart se materializă !

Mai întâi apărură ceva ca o ceață care se desprinsese din corpul domnului Emoh, apoi căpătă consistență și în final luă aspectul lui Digart !

În acest timp, doctorul Fantor se concentra intens, încercând să își folosească anumite puteri paranormale, în special clarviziunea (abilitatea de a vedea cu ajutorul minții) și claudia (posibilitatea de a auzi, fără intermediul organelor de simț, a unor scene care se petrec la mare distanță sau în alte planuri ale existenței).

— Acum văd ! exclamă el. Văd... o stație cosmică !... Pătrund în stație... Văd umanoizi agitându-se !... Văd... un individ... care spune ceva... Acum aud ceva, sunt câteva cuvinte... "*...situație critică... trebuie anihilată... provine din trecut... de pe planeta Pământ... de undeva... calm... calm... calm...*" Acum nu mai văd și nu mai aud nimic !

Între timp Digart începea să se dematerializeze... Cu toate eforturile doctorului Emoh, Digart se dematerializa, astfel încât, după puțin timp, dispăru...

Domnul Emoh părea epuizat... Revenindu-și din transă, spuse...

— Este ceva foarte straniu ! Mi se pare că Digart a fost ucis în împrejurări deosebite, din rațiuni deosebite... Cred că avem de-a face aici cu... o crimă temporală !

— Cum ?! exclamă Wering... Ce înseamnă... crimă temporală ?

— Am aflat câte ceva, cât timp am fost în transă... Am interceptat următorul mesaj...

"... Eu l-am ucis pe Digart ! De fapt, nu sunt altceva decât executantul unui ordin primit de la cineva, despre care este periculos să vorbești și chiar să gândești !... Este atât de departe lumea din care vin, încât mă cutremur atunci când îmi amintesc !"

Atunci, fiind tot în transă, l-am întrebat...

"... De ce l-ai ucis pe Digart ?..."

Am primit următorul răspuns...

" Pentru că era singura soluție acceptabilă... Digart deținea în structura sa genetică, informații care, prin trecerea miilor de generații ar fi avut o influență catastrofală pentru noi, pentru organizația noastră, dacă nu ar fi fost suprimat la timp, mai înainte de a avea urmași... Pentru că, de fapt, Digart a avut urmași care, la rândul lor au avut urmași și așa mai departe, iar unul dintre ei a ajuns dușmanul nostru de moarte... Nu îl puteam ucide... direct, nu îl puteam omorî pur și simplu pe acest dușman, pentru că era... invulnerabil ! Singura salvare pentru noi era să îl suprimăm... indirect, prin uciderea așa-numitului strămoș nodal... Strămoșul nodal este strămoșul din care a rezultat succesiunea de urmași care a culminat cu... individul numit de noi dușmanul de moarte ! Prin asta am provocat și alte efecte cronoplastice, adică modificări ale unor evenimente, pentru noi însă, au fost lipsite de importanță..."

Asta am aflat, spuse oftând domnul Emoh...

— Interesant, spuse Wering, aprinzându-și o țigară.

— Interesant, desigur, spuse și Fantor. Aș vrea acum, dacă nu te superi și după ce te vei relaxa puțin, să fac unele determinări speciale... Vreau să localizez, măcar aproximativ, zona de emisie a mesajului...

După câțva timp, Fantor, a efectuat niște măsurători speciale (prin care a determinat amplitudinea mesajului, capacitatea de rezoluție a recepției mesajului, precum și rezistența specifică la sugestie a domnului Emoh).

Apoi, cu ajutorul datelor obținute, prin calcule și simulări pe calculator, a aflat că ființa care emisea mesajul se găsea undeva prin zona planetei Jupiter și provenea din viitor !

— Dar cum este posibil așa ceva ?! exclamă surprins Wering... Nu-mi vine să cred, deși am văzut toate astea !...

— Este complicat, foarte complicat, spuse obosit doctorul Fantor. Ce pot să-ți spun ? Creierul este un sistem biocibernetic hipercomplex, asemănător într-o oarecare măsură cu computerele sau cu circuitele electronice, circuite care utilizează și controlează ceea ce numim... câmp electromagnetic, în timp ce creierul utilizează și controlează... ceea ce numim psihocâmp sau câmp noesic... Creierul uman dispune însă de posibilități nebănuite. S-ar părea că tot evoluând, el mai degrabă "se deblochează", prin evoluție se închid circuite deschise... Creierul uman aparține unui alt tip de... infinit, dacă pot spune astfel, infinitul complex, infinitul informațional, infinitul calitativ, diferit de monotonul infinit spațio-temporal, cantitativ...

— Așa este, m-am gândit și eu de multe ori la acest aspect, spuse Wering.

— Sunt, pe de altă parte, relată doctorul Fantor, câteva analogii între calculator și creier, ca și între cele două câmpuri, electromagnetic și noesic... Pe baza acestor analogii am reușit să creez o metodă care mi-a permis să trag concluziile referitoare la localizarea zonei de emisie a mesajului... În altă ordine de idei, se pare că a fost... transcronat, adică a fost materializat un individ, de fapt o entitate paranormală, în zona în care se afla Digart și l-a ucis, după cum știm. Apoi, entitatea paranormală materializată a fost retrasă sau readusă la sursa de emisie. Deci, după cum se exprima domnul doctor Emoh, a fost... o crimă temporală...

— Dar, cum se poate asta ? strigă Wering.

- Problemele sunt complicate și contradictorii... Știu, te gândești că este absurd, spre exemplu, în cazul cronopatiei, (adică în cazul comunicării prin timp), este absurd ca... o persoană din... prezent, mai bine zis, creierul acelei persoane de acum, din această clipă, căreia îi spunem prezent, zic pare absurd să comunice cu un alt creier din trecut, de acum o mie de ani, pe considerentul că acela este mort, descompus, dezintegrat... După cum pare să fie absurd ca persoana din prezent să comunice cu o persoană, cu un... creier din viitor, care nu s-a născut și nici cea mai vagă bănuială de existență și de formare a lui nu se prefigurează... Și totuși... De asemeni și în cazul... ultraclarvizionii... Poți " vedea " procesele termonucleare dintr-o anumită stea sau procesele sociale ale unei civilizații sau vreun proces biologic dintr-o ființă vie, ei bine și aceasta pare să fie tot o absurditate... Mai departe, analog cu telekinezia (care înseamnă influența "câmpului mental" sau a câmpului noesic, sau în sfârșit, a psihicului asupra diferitelor obiecte sau procese), tot astfel există și... cronokinezia (adică influența în timp a psihicului, a " câmpului mental " asupra obiectelor sau proceselor) și aceasta pare să fie tot o absurditate... Cronokinezia... este atât de stranie !
- Într-adevăr, spuse Wering, comunicarea și influența prin timp, sunt două fenomene paranormale foarte stranii...
- Eu pot să îmi imaginez niște ființe inteligente situate în viitorul nostru, peste zece mii de ani sau mai mult, niște ființe care au această putere paranormală numită... cronokinezie... Aceste ființe ar putea influența pe oricare dintre noi, astfel încât noi am fi niște... marionete ! Și așa ar fi dacă noi nu am opune rezistență la influența aceasta, dacă acest fenomen paranormal, nu s-ar supune unor legi restrictive...
- Trăim într-o lume absurdă, spuse Wering.
- Toate acestea și încă multe altele, sunt numai aparent absurdități... în realitate acestea, au o semnificație profundă. În sfârșit, ar fi multe de spus... Dar acum problema este... ce facem ? Cumva trebuie restabilită starea inițială ! Cumva... Digart trebuie să fie... reînviat ! Dar cum ? Cum să facem ca... această cenușă, să se... transforme în... Digart ! Este o idee ce pare absurdă... sau stupidă... sau neobișnuită ! Nu are importanță ! Dar trebuie făcut ceva. Ce ?...

Wering propuse să se întâlnească din nou peste o săptămână și în acest timp, fiecare să se gândească la o soluție sau să vadă, dacă nu cumva hazardul îi "va scoate" din acest impas... Wering plecă și pe drum se întâlni cu vechiul său prieten, Tronner... Nu se văzuseră demult, iar... întâmplarea a făcut să se întâlnească tocmai atunci... Firește că au sărbătorit evenimentul cum se cuvine... În timpul discuției, Wering îi povesti despre straniul caz Digart, iar Tronner îi povesti... ca fiind un lucru cu totul ciudat că, de circa treizeci de ani, se gândea la realizarea unui... bioregenerator... Tronner era un mare medic, dar era și un celebru specialist genetician, biochimist și biofizician, fiind interesat de regenerarea organismelor și de fenomenele paranormale... După cum îi mărturisea lui Wering, acest interes sporise în ultimii treizeci de ani... Wering avu o ciudată intuiție – exista o stranie legătură între data morții lui Digart și... sporirea interesului lui Tronner pentru procesele de bioregenerare... Memoră această informație... Apoi îi propuse lui Tronner să participe și el la ancheta aceasta stranie, privind moartea lui Digart... Tronner acceptă, spunându-i că tocmai terminase testele la bioregenerator și se părea că acesta funcționa la parametri optimi și avea prin urmare puțin timp liber, putând participa la anchetă. Apoi s-au despărțit...

La data stabilită, Wering, Tronner, Fantor și Emoh s-au întâlnit... Wering îi informă pe Fantor și pe Emoh despre bioregeneratorul lui Tronner... Urmă un moment de tăcere, apoi doctorul Fantor exclamă...

— Da ! Ar merita să încercăm !

— Ce este ? strigă Wering.

— Este o idee bizară... dar altceva nu cred că putem face... Iată la ce m-am gândit... Domnul Emoh va produce din nou materializarea lui Digart... Produsul de materializare va fi introdus în bioregenerator și... cine știe, poate se va stabili ! Altfel spus... Digart va... învia !

Au urmat discuții aprinse, iar în final s-a ajuns la concluzia că ar merita să încerce... După o lună de zile s-au pregătit să realizeze acest experiment ieșit din comun... Domnul Emoh repetă cu multă atenție procedurile necesare materializării, apoi efectua materializarea lui Digart... Acesta a fost introdus imediat în acea instalație complexă și uluitoare denumită bioregenerator... Instalația era deja programată să funcționeze la parametri optimi și uliutorul proces de stabilizare a produsului de materializare... începu... Primele ore i-au ținut pe toți într-o tensiune extremă, întrucât "fantoma" oscila între stabilizare și dematerializare... Impulsul final de stabilizare a fost dat de către domnul Emoh și simultan de doctorul Fantor care, printr-o comandă mentală fermă, au determinat produsul de materializare, "fantoma", să se stabilizeze ! Cu toate acestea, lui Wering, care asista la acele evenimente stranii, tot nu-i venea să creadă ! Murmura...

— Pare un basm ! O coplărie ! Este o iluzie ? Și totuși orice ar fi, asta este realitatea !

Digart era viu ! Se uita la echipa de cercetători și de medici, la Wering, la Fantor, la Emoh, la Tronner... Exclamă...

— Unde sunt ? Ce s-a întâmplat ?

— Liniștește-te, strigă Fantor !... Nu pot să îți spun adevărul !... Însă poți să îți închipui că timp de treizeci de ani, în urma unui accident, ți-ai pierdut cunoștința și ți-ai revenit abia acum... Altceva nu pot să-ți spun... Vom avea grijă de tine !...

Au hotărât apoi să se întâlnească peste o săptămână și să analizeze situația... Wering se duse acasă, luă toate documentele referitoare la cazul Digart precum și notițele doctorului Fantor, ale doctorului Emoh și ale prietenului său Tronner, hotărât să dezlege acest mister. Sau cel puțin să construiască o ipoteză... Peste o săptămână s-au reîntâlnit... Era și Digart cu ei. Acesta spuse...

— Am aflat adevărul despre mine... Știu câte ceva, dar nu-mi explic !

— Nici eu, mărturisi Wering... Am analizat cazul, dar... nu-mi pot explica... Mă întreb... Ce s-ar fi întâmplat dacă Digart nu ar fi fost un... strămoș... nodal ? Evident, nu ar fi fost... suprimat ! Dar dacă nu ar fi fost strămoș nodal, atunci nu ar fi existat desigur nici urmașul său de peste... milenii și deci, poate nici dușmanii acestuia... Dar Digart există totuși... Și atunci ? Ah, ce confuz este !

— Noi, la ora actuală, cunoaștem prea puțin despre timp, spuse Fantor parapsihologul. Se poate bănuir că orice încercare de a schimba ceva în trecut de către cei din viitor, așa-numita cronoplastie, în realitate sau este imposibil de făcut sau este posibil totuși, dar este foarte greu de realizat...

— Foarte interesant, spuse Wering.

- În cazul în care ar fi posibilă cronoplastia, aceasta s-ar realiza în situații minore, nesemnificative, nu și pentru situații majore, spre exemplu, în cazul marilor evenimente istorice, pentru că s-ar iniția alte evenimente care vor conduce în final la situația primară sau naturală sau se va reveni la punctul de plecare... Uite, în acest caz... Anumiți indivizi au vrut să ucidă pe cineva... Dar cum ? Nu direct, omorându-l pur și simplu, pentru că individul respectiv era invulnerabil... A fost nevoie să se recurgă la... crima temporală, prin uciderea strămoșului nodal... Adică l-au ucis pe Digart. Prin asta au intervenit în trecut, au generat schimbări. A fost așadar o încercare de cronoplastie, de modificare a trecutului... Aceasta a declanșat probabil, niște procese, niște mecanisme, care au restabilit, într-un fel sau altul, cursul evenimentelor și finalitatea primară, inițială a timpului, adică au condus la restabilirea stării de dinainte de a se produce acțiunea perturbatoare cronoplastică. În parapsihologie sunt cunoscute cazurile de viziuni, de premoniții, prin care un individ este anunțat despre propria sa moarte... Sunt, dacă vreți, tot încercări de cronoplastie. În mod normal, individul trebuie să moară... Dacă individul înștiințat fiind despre împrejurările morții ar evita... moartea, atunci el ar produce o cronoplastie... Și totuși, sunt numeroase cazurile când un individ oarecare, deși este înștiințat într-un fel oarecare de propria sa moarte și în consecință ar putea să supraviețuiască, ei bine, cu toate acestea, nu poate să scape, deoarece se întâmplă ceva, un eveniment anumit, intervine o forță supranaturală care îl împiedică să mai trăiască... Este DESTINUL !...
- Și ce înseamnă asta ? întrebă Wering.
- Înseamnă că este imposibil sau în orice caz este foarte greu ca niște călători temporali, venind din viitor, să modifice ceva în trecut sau în prezent ! Sunt desigur și excepții dar care... confirmă regula și care se încadrează în așa-numitele toleranțe statistice... În cazul de față, agenții care au produs restabilirea "situației de dinainte", am fost chiar... noi... Noi și... alții de fapt... Astfel, nu întâmplător ai reluat cazul Digart, nu întâmplător a fost păstrată urna conținând cenușa lui Digart, nu întâmplător ne-am întâlnit, nu întâmplător am avut viziunile... pe care le-am avut, nu întâmplător de fapt domnul Wering s-a întâlnit cu domnul Tronner și nu întâmplător domnul Tronner a construit bioregeneratorul ! Și nu întâmplător domnul Emoh l-a materializat pe Digart ! Acestea NU AU FOST ÎNTÂMPLĂRI !...
- Foarte interesant, remarcă Wering.
- Au constituit părți ale procesului de restabilire a stării inițiale, chiar dacă dau impresia că sunt neverosimile, continuă Fantor... Poate că așa și trebuie să fie ! Cu cât un lucru este mai incredibil, mai naiv, mai copilăresc, cu atât acel lucru poate că reprezintă ceva, poate că semnifică ceva, trebuie numai să fim atenți și să vedem ce ar putea fi, cu toată seriozitatea, fără prejudecată... Ei bine toate aceste evenimente, care par a fi niște basme de adormit copii, totuși, au constituit... singura salvare pentru Digart !... Deci, dacă Digart nu ar fi fost suprimat, nu s-ar fi produs nimic din toate astea, nici noi nu ne-am fi cunoscut... poate... Pe de altă parte, dacă Digart ar fi fost omorât altă dată, în alte locuri, s-ar fi produs alte evenimente care ar fi condus până la urmă la restabilirea stării inițiale, într-un fel sau altul...
- Este o mică problemă, în legătură cu... bioregeneratorul, spuse Wering...
- Ce fel de problemă ? întrebă Fantor, nerăbdător să termine ce avea de spus...

- Dacă acesta nu ar fi fost construit sau... pur și simplu nu ar fi existat, ei bine, atunci nici Digart nu ar fi fost... reînviat la rândul lui... Pentru că, în ultimă instanță, tocmai bioregeneratorul a făcut posibilă "reînvierea" lui Digart... Asta însă nu scade cu nimic meritele domnului doctor Emoh, care a produs "fantoma" domnului Digart... Ei bine, atunci cum ar fi acționat această... "legitate" a timpului (aceea de a opune rezistență la schimbările asupra trecutului, schimbări cauzate de agenți din viitor), ei bine, așadar, cum s-ar fi desfășurat atunci evenimentele ?
- Înțeleg, vrei să spui că dacă bioregeneratorul nu ar fi fost construit, urmașul îndepărtat al lui Digart ar fi rămas în continuare... inexistent, deoarece Digart a fost omorât mai înainte de a avea un urmaș, adică un copil, care, la rândul lui să aibă copii și așa mai departe... Dar, nu vă dați seama ? Bioregeneratorul a fost construit tocmai pentru acest lucru ! Ce aveți de spus domnule Tronner, în legătură cu ceea ce am afirmat mai înainte ?
- Da ! Am fost efectiv forțat să îl construiesc ! Ceva, o forță nevăzută, dar irezistibilă, m-a determinat să-l construiesc ! De altfel și interesul meu pentru procesele de regenerare, pentru procesele care au loc la limita vieții, pentru procesele... exotice, începe odată cu... moartea lui Digart ! Acum înțeleg !
- Am remarcat și eu asta ! exclamă Wering.
- Așadar, continuă Fantor, repet, se pare că... **TIMPUL TINDE SĂ READUCĂ SISTEMELE LA STAREA INIȚIALĂ, LA SITUAȚIA CONFORMĂ CU EVOLUȚIA NATURALĂ...** Deci șansele de realizare a unei cronoplastii sunt în general... MINIME. Pe de altă parte, accidentul are și el rolul său... Marea greșală a celor din viitor a fost că au neglijat... **CENUȘA** care a rezultat din arderea cadavrului lui Digart ! Pentru că aceasta a fost singurul lucru rămas din... Digart ! Aceasta a fost ceea ce mi-a permis **CONTACTUL, CLAVIZIUNEA** și... mai apoi a permis domnului Emoh să producă "fantoma" lui Digart... Fără această cenușă, nu am fi știut nimic, nu am fi putut face nimic ! Se poate conchide că oricât de precis ar fi executat un program, ei bine, apare totuși ceva... neprevăzut, apare surpriza, întâmplarea... Firește, acestea sunt părerile mele, cine știe care o fi realitatea ?... În altă ordine de idei... Știți ce se va întâmpla, nu peste mult timp cu... bioregeneratorul ? Cred că după ce și-a îndeplinit obiectivul, acela de a contribui la... "învierea" lui Digart, cred că... va dispărea... Adică se va defecta, componentele sale vor fi distruse și nu va mai rămâne nimic din el... Schemele tehnice după care a fost construit se vor pierde, tehnicienii care au lucrat la instalație vor uita, iar domnul Tronner... va fi captivat de alte probleme fascinante ale științei medicale și... va uita curând de bioregenerator... Uluiitor, nu este așa ?

Evenimentele s-au succedat apoi, foarte rapid... În urma unei explozii, bioregeneratorul a fost distrus ! Explozia a provocat distrugerea instalațiilor și a clădirii !... Mulți oameni au murit, iar alții au fost răniți...

Tronner a avut un șoc atât de intens, încât i-a provocat o amnezie iremediabilă... Digart și-a continuat viața sa... stranie, s-a însurat și a avut trei copii... trei gemeni...

Peste veacuri și veacuri, urmașul lui Digart a... "reapărut"... Ce relații vor fi existat între el și indivizii care au încercat să-l extermine, nu se poate ști... Nimeni nu a putut să afle...

Cel mult, se poate imagina... Era posibil ca urmaşul lui Digart să fi fost un... afacerist, care concursa vreo organizație și care la un moment dat a vrut să-l extermine... Sau poate că a fost un... avertisment... Sau poate că a fost vorba de un experiment de cronoplastie... Sau, poate, de ce nu, a fost un război... un război desfășurat altfel, după alte reguli... Sau poate că a fost... un contact cu civilizațiile extraterestre...

CINE POATE ȘTI ?...

O ENIGMĂ PENTRU CEI CE VOR VENI...

"Dacă vrea cu adevărat, omul poate sfida și moartea" II. 305
NOVALIS

Anumite interese mă determină să nu dezvălui unele informații care ar putea implica persoane sau instituții... Cazul a fost clasificat ca fiind NEELUCIDAT... Întâmplarea mi-a fost povestită de către detectivul, Ray Bogdan, mai demult, într-o toamnă târzie... Acesta îmi povestea că investigase, cândva, o serie de crime, iar faptul că, pe atunci, nu reușea să prindă criminalul, îl exaspera, în ciuda eforturilor considerabile pe care el și colegii săi din poliție le făceau...

Prima crimă: o tânără a fost găsită moartă prin împușcare... Alte două cadavre mutilate au fost găsite, fiind vorba de un bărbat și o femeie. Următoarele cadavre erau trei tinere, trei surori, găsite moarte prin strangulare. În fine, o altă victimă a fost un om matur, mort prin electrocutare... Se știa că era vorba de un singur criminal deoarece acesta lăsa câte un semn, respectiv lăsa o foaie de hârtie pe care era schițat un craniu cu oase încrucișate, lângă care era scris un mesaj: DEMENTUL... După acest al șaptelea cadavru, seria crimelor a încetat, dar investigațiile pentru prinderea ucigașului au continuat ani și ani de zile, fără nici un rezultat... Trecuseră douăzeci de ani și acest straniu caz a fost clasat, prescris, dar acest caz începuse să îl obsedeze pe prietenul meu... Ieșit la pensie, Ray Bogdan vizitează o peșteră împreună cu un prieten. Au ajuns în dreptul unui coridor... La lumina lanternei au observat niște desene pe pereții coridorului... Desenele acestea se desfășurau pe o lungime de circa un kilometru, iar la un moment dat, cu uimire, detectivul și-a recunoscut chipul desenat cu mîgălă pe perete... Stupefiat, Ray Bogdan urmărea pas cu pas desfășurarea cazului... Văzu prima victimă ucisă cu un pistol, pe criminal punând hârtia pe care era schițat craniul și oasele încrucișate și pe care era scris acel mesaj ciudat, îl vedea pe criminal fugind și aruncând pistolul într-un canal... Apoi, îl văzu pe criminalul nebun intrând într-un apartament, găsind aici un cuplu de tineri dormind și apoi a văzut cum îi ucidea, îi masakra... Urmărind stupefiat imaginile care se derulau pe pereții coridorului, văzu apoi, rînd pe rînd, alte trei victime, pe surorile Tordall și pe criminal strangulându-le... Apoi, îl văzu pe ucigaș cum conecta la o priză o sârmă pe care o lega de clanța unei uși, după care apăsa pe butonul soneriei...

În fine, văzu ultima victimă, care moare electrocutată, cu mâna lipită de clanța ușii... Mai departe, vede desfășurându-se ancheta... Vede chiar desenată, vizita detectivului la peșteră și apoi derularea evenimentelor: detectivul anunță o instituție despre existența acestei peșteri... Apoi detectivul vizitează un sanatoriu de boli nervoase și aici îl găsește pe criminal care își mărturisește crimele... Și aici se sfârșesc ciudatele desene de pe pereții peșterii... Totul era pictat cu o minuțiozitate extraordinară ! Ulterior, analizele cu izotopi radioactivi au arătat că acele picturi erau vechi de circa... zece mii de ani !!...

Se puneau următoarele întrebări: cine le-a executat ? De ce ? Cum de au rezistat atâta vreme ? De ce au fost descoperite abia atunci ? Culmea ciudățeniei a constatat în faptul că după un timp desenele de pe pereții peșterii au... dispărut ! Nu se mai vedea nimic !

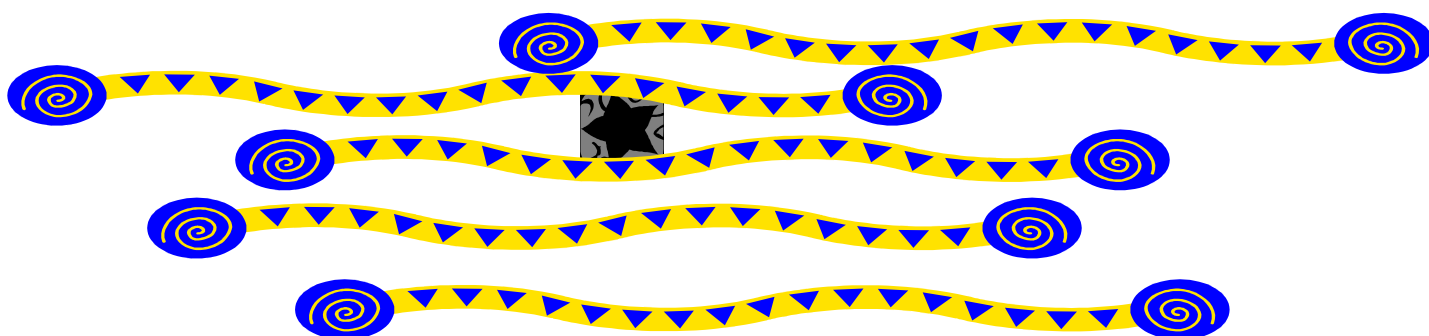
Erau alte și alte întrebări: ce s-a întâmplat ? Cum și de ce s-a întâmplat ? S-au formulat diverse ipoteze care de care mai fanteziste... Iată una dintre ele.

Din când în când, foarte rar, "Universul Nostru" interferează cu "Universul Dublură" sau "Universul Dual", un fel de Univers Paralel, indetectabil cu tehnologiile actuale...

O astfel de intersecție a prilejuit unui individ aparținând "Universului Dublură", să asiste la evenimente și chiar să participe la acțiuni și, fiind înzestrat cu inteligență, cu fantezie deosebită, a reușit să prezică totul, iar la o altă intersecție dintre Universuri, intersecție care a avut loc în alte condiții spațio-temporale, respectiv în trecut, a izbutit să reprezinte prin desene pe pereții peșterii, acele evenimente... Și totuși, până la urmă, Ray Bogdan a aflat despre ce era vorba...

În cadrul unei ședințe de hipnoză, fiind într-o transă hipnotică avansată, corpul detectivului s-a... "dedublat" și în starea aceasta a "văzut" derularea tuturor evenimentelor ! Apoi gândurile lui, în mod analog cu imaginile care se formează pe un film fotografic, s-au întipărit pe pereții acelei peșteri, ÎN TRECUT... rezultând astfel desene clare, impresionante, ca însăși realitatea ! După o vreme, substanța aceea fină care se depusese pe pereții peșterii, formând succesiunea aceea de figuri și culori, s-a volatilizat ! Aceasta a fost povestea prietenului meu, Ray Bogdan...

Desigur că sunt și alte elemente care au fost verificate și care au făcut ca această întâmplare stranie, să fie clasificată la categoria NEELUCIDAT... Atât am putut să aflăm... Este vorba de o realitate nouă, de fenomene noi, de energii noi, care nouă ni se par acum ciudate, inexplicabile, de neînțeles, poate chiar naive, dar care într-o bună zi, poate, vor fi tot atât de obișnuite ca și... fenomenele electrice sau ca și energia atomică, spre exemplu...

MISTERUL DE LA PERIDAVA

"Nu-i nevoie să construiești un labirint atâta timp cât universul e labirintul cel mai perfect."

JORGE LUIS BORGES

Când s-au descoperit cele trei schelete fosilizate amintind de legendarii centauri, într-o peșteră de lângă localitatea Peridava, acest fapt a stârnit un interes nemaipomenit ! Existau o mulțime de ipoteze care de care mai fantastice, dintre care, bineînțeles, ipoteza originii lor extraterestre era una foarte răspândită, însă nici una nu era recunoscută de comunitatea științifică a paleontologilor și arheologilor ca reprezentând adevărul. Pe de altă parte, în această problemă a... scheletelor de centauri, adevărul trebuia să fie cât se poate de fantastic, nu se putea altfel, dat fiind caracterul insolit al acestei descoperiri... Toate mințile, cele mai agere ale lumii, erau puse la lucru pentru aflarea adevărului. Și totuși, se părea că adevărul despre scheletele de centauri de la Pridava nu va fi aflat prea curând... Aș vrea numai să relatez aici o discuție între profesorul Titus Miron și doctorul în arheologie Averon Toma, la care am participat și eu, în calitate de prieten al celor doi savanți, discuție în care doctorul Averon pretindea că a explicat misterul de la Peridava. Deși explicația oferită de el era fantastică, departe de realitate, doctorul pretindea că era singura adevărată, dat fiind faptul că el a fost eroul ciudatelor întâmplări legate de... existența scheletelor de centauri. De fapt el este cel care le-a descoperit !... Încă ceva de precizat: de fapt "discuție " este mult spus, pentru că este mai mult o povestire, respectiv povestirea întâmplărilor fantastice pe care le-ar fi trăit doctorul Averon...

★ ★ ★

Titus Miron, Averon Toma și eu ne-am așezat pe o canapea în fața unei mese pe care se aflau cești cu cafele, pipe, țigări și sticle cu apă minerală. Profesorul Miron deschise discuția:

- Ei bine doctore, multe am văzut, am citit și am auzit, dar despre existența reală a centaurilor, ca și a altor creaturi din mitologia greacă, nu aș fi crezut, dacă nu aș fi văzut cu ochii mei scheletele de centauri !...
- Dar, remarcă doctorul Averon, nimeni înainte de Schliemann nu credea în existența Troiei... Toți credeau că poveștile istorisite de către Homer erau simple născociri, care nu aveau legătură cu lumea reală... Și totuși, Schliemann a fost de altă părere... din fericire !... Și părerea lui s-a dovedit a fi corectă ! Troia a existat cu adevărat, nu a fost o fantezie ! Cele ce mi s-au întâmplat sunt atât de ciudate, încât nu aș îndrăzni să le relatez, dacă nu v-aș cunoaște și dacă nu aș ști că putem avea încredere unul în celălalt !... Mă aflam, așadar, la Peridava unde efectuam săpături arheologice în legătură cu obiecte de cult aparținând unei culturi grecești, o ramură provenită, se pare, din insula Creta, care a migrat, pe la începutul secolului al VIII – lea, î.Cr., spre aceste locuri. Ceea ce i-a determinat să migreze, nu se știe, însă ceea ce se cunoaște este că au apărut pe aceste meleaguri, pur și simplu din senin... Voiam să public aceste rezultate ale cercetărilor, precum și o serie de alte descoperiri, printre care cea mai uluitoare a fost o piramidă făcută dintr-un material necunoscut, având dimensiuni relativ mici: înălțimea de 31 cm, iar lungimea laturei bazei de 26 cm.
- Interesant, strigă profesorul Miron.

- Partea cea mai stranie a constat în faptul că, apropiind o făclie de piramidă, baza acesteia s-a desprins și odată cu ea a căzut și o bandă răsucită, spuse doctorul Averon. Uitându-mă la bandă, am constatat că era nici mai mult nici mai puțin, decât o bandă Möbius, care, după cum știți, are o singură suprafață... În rest... dar asta nu a fost decât începutul ! Țin să precizez că săpăturile le efectuam acum mai bine de cincizeci de ani. Această precizare este utilă pentru cele ce urmează... Ziua aceea era pe sfârșite... Se înserase și mă simțeam obosit... Am intrat în căsuța în care îmi pusesem lucrurile strict necesare investigațiilor și cum eram foarte obosit, am adormit... Mă cuprinse un somn greu, de plumb, eram ca și mort. Când m-am trezit... Oh, când îmi amintesc, mă cuprinde teama... Am deschis ochii și în jur am văzut nisip, mult nisip. Am crezut că visez. Mi-am dat o palmă zdravănă... Și... am rămas perplex ! Mi-am zărit mâna, o mână mică de copil și mi-am simțit obrazul neted, fără părul abundent pe care știam că îl aveam...
- Foarte ciudat... spuse profesorul Miron. O mână mică de copil ?... Continuă te rog !
- Uitându-mă prin prejur, am văzut că stăteam pe o movilă de nisip... Scuzați-mă dacă sunt sau voi deveni poate incoerent, dar amintirea întâmplărilor mă tulbură și acum... Așadar, m-am ridicat în picioare și mi-am rotit privirea. Curând am zărit și soarele. Un soare care mi s-a părut imens și roșu ca sângele... Apoi m-am pipăit. Aveam vechile haine, pe care le știam... Dar acum stăteau pe mine ca pe o paiată !... Ce se întâmplase ? Chestia asta depășea cu mult puterea mea de înțelegere ! Îmi treceau prin minte fel de fel de gânduri... Noduri spațio-temporale, inversiuni temporale, universuri paralele și imaginare, călătorii în timp și spațiu, visuri totale și câte și mai câte !... Apoi m-am dumirit că atmosfera era încinsă... Aerul era încălzit de radiațiile aceluia astru infernal de cald. Din pământ, din nisip, ieșea fum și, parcă, limbi de foc.
- Incredibil, murmură profesorul Miron. Continuă, te rog !...
- Credeam, și de fapt speram, că voi muri... Ciudat... Ne temem, în general, de moarte atunci când suntem satisfăcuți, dar o preferăm atunci când situațiile reale devin insuportabile pentru noi... Mi se pare firesc că nu pot preciza cât timp am stat așa. Ceea ce mă intriga foarte tare era faptul că nu murisem... Ba mai mult, cu cât trecea timpul, cu atât începeam să mă obișnuiesc, iar acea atmosferă încinsă, care pentru oamenii obișnuiți ar fi fost ucigătoare, pentru mine era prielnică și devenea din ce în ce mai benefică ! Mă treziseam așadar în acea atmosferă halucinantă care, la început mă înspăimântase și mă zăpăcise, dar care apoi, devenise pentru mine, un mediu de viață foarte bun... Mă întrebam cât timp avea să dureze avalanșa asta de energie... Deodată, am zărit în depărtare, fondul acela al nisipului și al cerului roșu, o pată întunecată, minusculă la început, care creștea neconținut... Apropiindu-se, am putut să-mi dau seama ce era... O ciudățenie... o ființă cu trup de cal și bust omenesc, adică... un centaur ! Centaurul se apropie de mine, mă privi și emise niște sunete asemănătoare celor emise de o locomotivă, urmate de alte zgomote asemănătoare cu acelea produse de o cascadă. Apoi se apropie și mai mult de mine și mă înșfăcă, iar după asta o porni în galop nebun. Alergă, alergă, iar eu, de uluit și de înspăimântat ce eram am leșinat ! Când m-am trezit din leșin, mă afluam într-un loc unde creștea iarba din belșug, curgea un râu, erau și arbuști, erau și un fel de colibe, iar soarele asfințea... Mă găseam tot în brațele centaurului. Se opri în fața unei colibe.
- Scuză-mă că te întrerup, am spus, dar cum arătau colibele ?

- Aveau o formă neregulată... Erau înalte, cam de patru metri, cu acoperiș din lemn, peste care erau puși snopi de stuf, cred... Aveau ferestre fără geamuri și aveau numai gratii, dar nu îmi mai amintesc acum dacă erau din lemn sau din metal. În sfârșit, nu am dat atenție acestor lucruri atunci... Uși, da aveau, desigur... Centaurul se opri în fața unei uși și aștepta. M-am zbatut, dar nu am reușit să scap. În sfârșit, într-un târziu, ușa se deschise și în dreptul ei am văzut un om puternic, era înalt, lat în spate, musculos, cu brațe și picioare vânjoase, părea însuși Hercule ! Era îmbrăcat într-un veșmânt care îi învăluia o parte din trupul puternic. Chipul... ce pot să spun ? Era acela al unui bărbat dur, cu o barbă deasă, cu ochi întunecați și privirea încruntată, nasul drept și buze strânse... La șold avea un cuțit mare... Șuieră de câteva ori spre centaur care, drept răspuns, șuieră și el, apoi mă eliberă. Bărbatul mă luă de mână și mă conduse în colibă. Am văzut că de pereți erau atârinate cozi de cai precum și cranii de oameni și de centauri, iar lângă ușă era atârnată o uriașă coadă de cal. Trebuie să adaug că încăperea aceea era imensă... Pe o mare suprafață erau puse maldăre de fân și iarbă, iar într-un colț era un monolit având forma unui paralelipiped, având dimensiunile unui pat obișnuit. Individul m-a îmbrâncit și am căzut pe un maldăr de iarbă și am stat așa, am stat, până ce am adormit... Înainte de a adormi, mi-am spus că, atunci când mă voi trezi, voi reveni în lumea obișnuită mie... Apoi am dormit... După un timp, m-am trezit, dar tot acolo... Și în plus, îmi era foame și sete... În sfârșit, nu vreau să plictisesc cu această poveste prea lungă, voi rezuma... Pe scurt, așadar, am fost luat de... acel individ și am fost educat. Am crescut... Am învățat limbajul acestuia... În decursul timpului au mai apărut și alți centauri, precum și alți indivizi asemănători cu bărbatul acela care mă educase și mă îngrijise și pe care îl comparasem cu... Hercule. Am înțeles din ceea ce povesteau ei, că veniseră de undeva, de foarte departe, demult, în număr mic, conduși fiind de către un șef puternic și crud, însoțiți de o herghelie de centauri și de cai... Cum de au apărut centaurii ? Vă mărturisesc că nici acum nu știu ce s-a întâmplat, ce minuni de ordin genetic s-au produs, cum de au rezultat asemenea creaturi ! Deși am unele cunoștințe de biologie și de medicină, totuși, în ceea ce privește genetica, sunt departe de a fi un expert ! Este adevărat că în locurile acelea se petreceau lucruri destul de ciudate, de exemplu descărcări electrice aparent din senin, câmpul gravitațional era variabil, nu exagerat, este adevărat, câmpul magnetic, era și el variabil, erau precipitații abundente, urmate de perioade de secetă, alteori aveau loc căderi masive de meteoriți... În sfârșit, erau multe alte ciudățenii... Să fi avut, într-un fel oarecare, o anumită legătură cu... centaurii ? Cu unele procese genetice ? Să fi anulat compatibilitățile genetice ? Posibil, nu știu ce să mai zic... Am trăit astfel mult timp, vreo zece ani, cred, deși nu sunt prea sigur... Pentru a consemna trecerea zilelor, a săptămânilor, a lunilor și anilor, foloseam niște sfori pe care le înnodam într-un anume fel, iar nodurile respective însemnau diferite perioade de timp... Se pare, totuși, că am omis multe zile... Activitatea mea și a celorlalți, se rezuma la următoarele... Grija pentru centauri și cai, apoi pentru alte animale, cultivarea câtorva plante și vânătoria... Seara, pălăvrăgeam... Și tot așa... Să mai spun că nu era decât un singur anotimp, vara... Era mereu cald...
- Nu pot să cred, am strigat, pare să fie un basm !... Iertare, te rog continuă !...

— Într-o zi, am încălecat pe un centaur și urmat de alți doi, am pornit la drum. Voiam să explorăm depărtările, necunoscutul... Departe, departe, se întindea deșertul. Nisipul cuprindea totul. Până unde, oare ?... Și, de fapt, unde mă aflu ? Mă întrebam și nu puteam să răspund. La un moment dat, centaurul refuză să mai înainteze. Se opri, păru că ascultă atent, apoi se întoarse și o porni în galop pe drumul pe care venisem. Până atunci tăcusem... În timp ce gonia, începu să-mi spună în limbajul acela bazat pe fluierături, șuierături și zgomote ca de cascadă... Iar ceea ce mi-a spus, ceea ce am discutat, s-ar putea traduce cam așa...

"Trebuie să mă întorc repede... Arde, arde, toți ard..."

"Ce arde ? Cine arde ? De unde știi ?!"

"Toți ard ! Acum sunt scrum. Știu. Tu nu știi. Tu nu ești din lumea noastră, ești străin !"

"Din care lume, care lume a voastră ?"

"Lumea noastră... Tu vii din alte spații și alte timpuri, din alt Univers..."

"Dar de unde știi atâtea lucruri ? Cum de poți înțelege noțiunea de Univers ?"

"Știu. Noi suntem foarte evoluți. Dar acum, am început să... involuăm, să degenerăm. Venim aici pentru că fugim de..."

Aici a furnizat într-un fel ciudat. Nu am înțeles ce a vrut să spună. L-am rugat să îmi explice, dar mi-a fost imposibil să-l înțeleg... Fugeau probabil de ceva sau de cineva care le amenința viața, sau... cine știe ?

"Fugim de... și degenerăm, involuăm din ce în ce, tot mai repede..."

"Zici că sunt dintr-un alt Univers. Poți să îmi spui atunci, în ce fel am ajuns aici, în lumea voastră ?"

"Evident, ai nimerit aici printr-un tunel spațio-temporal intercosmic..."

— Incredibil, a strigat profesorul Miron, agitat ! Este ceva ce nu pot să cred !...

Te rog să mă ierți că te-am întrerupt, dar sunt stupefiat... !

— Știu că este de necrezut ! Dar te rog să ai amabilitatea de a mă lăsa să termin ce am de spus... Așadar, iată ce s-a mai întâmplat... După un moment de tăcere, centaurul a reluat...

"Așa... Ce știi despre Marele Univers ? Câte interacțiuni fundamentale cunoști ?"

"Interacțiunile nucleare tari și slabe, electromagnetice și gravitaționale..."

"Doar atât ? Ce știi despre colapsul gravitațional ?"

"Cădere gravitațională... Prăbușire în sine a stelelor... Intensitate foarte mare a câmpului gravitațional... Se mai numește și gaură neagră... Se zice că aceste colapsuri gravitaționale, ar fi adevărate tuneluri spațio-temporale... Mă rog, este o ipoteză..."

"Știi destul de puțin... Există în Marele Univers o forță și mai slabă, care este mascată de câmpul gravitațional și care se manifestă pregnant în afara Universului, iar câmpul fizic corespunzător, este câmpul zeta... În Univers, în galaxie și în componentele galactice, se pot produce, totuși, acumulări, pe care le numesc, în lipsa unui termen mai potrivit, colaps zeta... Procesele sunt prea complicate pentru a le putea înțelege... Cert este că odată format, colapsul zeta, se întinde pe o zonă spațială redusă, radial, pe o rază de cel mult cinci metri și are un timp de existență scurt, de aproape cinci secunde. În acest timp, obiectele aflate în acest colaps zeta, trec, curg, dintr-un Univers în altul, dintr-un timp în altul..."

— Totul nu este decât o fantezie, strigă profesorul Miron...

— Fantezie sau nu, te rog, din nou, să mă lași să termin ceea ce am de spus... Așadar centaurul a continuat să-mi explice...

"Astfel, exact aceeași cantitate de materie care intră în colapsul zeta și este depusă într-un Univers sau în alt timp, tot atâta este luată de aici și restituită celui alt Univers sau celui alt timp... Cu alte cuvinte, există un schimb de materie, respectându-se legea conservării generalizate și anume, cantitățile de substanță, de energie și de informație se mențin constante, se conservă, sunt invariante ! Mai simplu spus, cât dai, atâta ți se va da ! Ai priceput ? Și asta nu este tot ! Cantitățile de substanță, de energie și de informație sunt echivalente între ele, se pot transforma, într-un anume fel... Mai simplu spus, pentru a pricepe, pentru a primi o anumită cantitate de informație trebuie să dai o anumită cantitate de substanță sau energie și invers... Sper că ai înțeles... Ei bine, noi putem să inducem acest câmp zeta, dar nu oricând și oricum, ci numai în anumite împrejurări... Dar... uite... "

Vreau să atrag atenția că am făcut un efort considerabil pentru a traduce în limbajul obișnuit, ceea ce mi-a spus centaurul... În sfârșit, să continui... Între timp, am ajuns la locul de unde pornisem... Totul în jur, adică în locul unde se găsea acea așezare, totul arsesese... Era cenușă... Ce incendiu !...

— Îmi cer scuze că te întrerup, spuse profesorul Titus Miron, dar aș dori să-mi clarifici două aspecte care mi se par cam ciudate... Anume, în primul rând, cum ai reușit să echivalezi limbajul centaurului cu al nostru, în special cum ai putut stabili legătura sau echivalența dintre şuierăturile, fluierăturile și... mă rog, alte... zgomote ca de cascadă, după cum le denuieai tu, cu... limbajul nostru, spre exemplu, cu noțiunile de galaxie, de Univers, de colaps gravitațional, etc. ? În al doilea rând, după cum ai spus, ai constatat că ai devenit un copil dar, în același timp aveai și toată experiența unui om matur, precum și cunoștințele acestuia ! Cum este posibil acest lucru ? Și apoi, cum ai putut să supraviețuiești în acea atmosferă... ucigătoare ?

— La prima obiecție, răspund că discuția nu a avut loc chiar atât de... coerent cum o prezint eu, ci a fost întreruptă de nenumărate ori de către mine, cerând explicații, explicații care îl exasperau uneori pe centaur, pentru că erau îndelungate și foarte plictisitoare pentru el... Mulți termeni au fost echivalați astfel de mine, după cum am crezut că ar fi cel mai bine... La a doua întrebare, trebuie să îți spun că nu am un răspuns clar, bine conturat... și chiar mai mult, nu știu ce să răspund ! Faptul că devenisem un copil, dar posedam experiența și cunoștințele unui om matur, faptul că am supraviețuit totuși în acea atmosferă ucigătoare, toate acestea pot fi datorate acelui colaps zeta, necunoscut de noi... Deci un răspuns clar în această privință, nu pot să dau. Este posibil să fie corelat în vreun fel oarecare cu biocâmpul și biostructura, cine știe ?

— Mulțumesc... Te rog, continuă !

- Am constatat așadar că totul se transformase în scrum și praf, am găsit schelete carbonizate și lemn ars... Cei trei centauri, se priveau contrariați, apoi, unul dintre centauri mi se adresă:

" Tu trebuie să te întorci în lumea ta. Pentru aceasta va trebui ca noi să ne sacrificăm... Nu te mira, nu râde... Din nefericire lucrurile sunt foarte serioase, foarte triste... Poate vei înțelege cândva... Pentru a reveni în lumea ta, va trebui ca noi să declanșăm colapsul zeta, care te va reda lumii tale..."

Cei trei centauri s-au așezat în anumite poziții și păreau că deveniseră niște statui ! Apoi... apoi se întunecă și același somn profund ca și atunci, când am ajuns în lumea asta, mă cuprinse... M-am trezit alături de cei trei centauri, lângă țărmul unei mări, înconjurați de o mulțime de oameni... Purtau îmbrăcăminte specifică grecească și vorbeau limba greacă veche, pe care o cunoșteam foarte bine... Se uitau la noi și erau cuprinși de teamă... M-am adresat centaurului...

" Nu, aceasta nu este lumea în care m-am născut, vreau să spun timpul în care m-am născut... Este cu mult, cu foarte mult timp, în trecut... Ce este de făcut ? "

Centaurul m-a lămurit...

" Un singur lucru se poate face... Vom încerca o inducție gravito-zeta... Pentru tine, noi vom rămâne aici... aici vom muri... aici, departe, atât de departe de lumea noastră..."

L-am întrebat apoi pe centaur...

" Dar de ce nu vă întoarceți în lumea voastră, dacă puteți să generați și să controlați colapsul zeta ? "

Centaurul mi-a răspuns...

" Putem să îl generăm, însă, de regulă, este foarte greu de controlat ! Iar acum, nu se mai poate... Suntem epuizați și nu mai putem să ne refacem... Noi suntem un fel de... ceea ce voi numiți... roboți genetici..."

- Este ceva ce nu pot să cred, strigă profesorul Miron...
- Nici nu mă așteptam să crezi... Aici am făcut un efort considerabil să înțeleg echivalența dintre un fel de șuierat prelung și termanul de robot genetic. În continuare, convorbirea s-a desfășurat în felul următor...

" De ce faceți acest sacrificiu pentru mine ? "

" Pentru că ești un intrus... Pentru că prin acțiunile pe care le-ai fi putut iniția, puneai în pericol lumea noastră... De altfel, incendiul ție ți s-a datorat !... Ai un biocâmp foarte puternic, respectiv ai o aură energetică deosebit de intensă uneori, cu acțiune imprevizibilă... Incendiul a fost cauzat tocmai de către aura ta energetică, aură care a provocat combustia aceea uluitoare ! Incendiul ar fi putut constitui numai un început. Ce ar fi putut urma rămânând aici, ar fi fost periculos..."

" De ce nu mă lăsați aici, în acest loc și timp ? "

" Am putea crea dezechilibre temporale cu urmări imprevizibile ! "

" De ce, dacă sunteți atât de evoluți, nu ați folosit alt mijloc de a transmite gândurile în mod direct, prin telepatie ? "

- Bună întrebare, remarcă profesorul Miron.

- Și aici am întâmpinat dificultăți imense pentru a-l face să înțeleagă ceea ce voiam să spun... Îmi răspunse...

"Există limitări în acest mod de comunicare... În special limitările se referă la faptul că procesele bioenergetice și psihoenergetice care au loc în organismele noastre sunt diferite și nu pot permite un canal de comunicație bazat pe telepatie... Modalitatea de comunicare utilizată a fost și este cea mai potrivită, cu toate neajunsurile ei... Poate că este suficient să îți spun totuși că dacă am fi încercat să folosim acea modalitate de care pomeneai, telepatia, te-am fi distrus... Nu ai fi rezistat fluxului energo-informațional indus telepatic de noi..."

"De ce nu m-ați distrus dacă, după cum spuneți, prin acțiunile pe care le-aș fi inițiat, aș fi periclitat lumea voastră?"

"Legile noastre și moralitatea nu ne permite aceasta ! Cu cât o ființă inteligentă este mai evoluată cu atât este mai ridicat și nivelul ei moral ! Te-am fi putut distruge, desigur și am fi avut și justificarea de a o face, dar am fi decăzut moral. Pe de altă parte, a existat o alternativă la decizia de a te distruge, respectiv aducerea ta în lumea din care ai venit, chiar dacă pentru asta va trebui ca noi să... murim !... Astfel, nu am decăzut, dimpotrivă am evoluat !"

"Și voi ce veți face?"

"Ce ne rămâne de făcut ? Va trebui să îți răspunzi singur... Este simplu !"

- Sunt nevoit să te întrerup din nou, doctore Averno, strigă profesorul Miron, dar trebuie să remarc faptul că mi se pare foarte copilărească această explicație a centaurului... Prea este luată dintr-un manual de bune maniere, nu te supăra, dar nu pot să nu remarc asta !... În sfârșit, ce s-a mai întâmplat ?
- Apoi, continuă doctorul Aveon, urmă aceeași binecunoscută toropeală, același somn profund, aceeași trezire. Mă afluam întins pe iarbă când m-am trezit. Lângă mine se afla un om care mă privea uimit. Am întrebat:

"Unde mă aflu?"

"La Peridava...", îmi răspunse omul privindu-mă în continuare.

"La Peridava ? În ce zi, în ce lună, în ce an ?..."

Omul se uită la mine stupefiat, apoi se întoarce și fugi, strigând ziua, luna, anul... A fost rândul meu să fiu uimit... Mă rog, în măsura în care mă mai puteam surprinde astfel de chestii... Am constatat că între data la care efectuasem săpăturile și data la care mă afluam, era o diferență de... treizeci și trei de ani !... M-am ridicat... Apoi am plecat și m-am îndreptat spre cea mai apropiată așezare omenească. Era o casă obișnuită. Pe drum am întâlnit câțiva oameni care se uitau la mine ca la ceva bizar. Am bătut în poarta casei și am așteptat să vină cineva, iar după un timp, a venit un bătrân. Mă întrebă ce doresc. Am răspuns că sunt frânt de oboseală, că îmi este foame și îmi este sete... Bătrânul mă mai întrebă de unde veneam și ce fel de veșminte erau acelea pe care le purtam... I-am spus că sunt un drumeț, unul care vântură lumea în lung și în lat, că mi-am pierdut actele și banii, iar veșmintele... ei bine, le aveam de la un om milostiv, care mi le dăruise... Bătrânul mă pofti în casă, îmi aduse hrană, apă și apoi un costum de haine. Am mâncat, am băut, apoi m-am întins pe pat și am adormit. Când m-am trezit, mi-am îndreptat privirea spre o oglindă. Am văzut un chip de bătrân – eram eu... Ce vârstă aveam de fapt ?

- Într-adevăr, spuse profesorul Miron, este ceva incredibil...

- Am mulțumit bătrânului pentru ospitalitate, apoi am plecat... Am vrut să văd ce mai rămăsese din vechiul șantier arheologic, așa încât m-am îndreptat spre localitatea în care se găsea acesta... După mult timp, am ajuns. M-am învârtit prin împrejurimi, am colindat ținutul și spre amiază am zărit surprins căsuța care mă găzduise acum... treizeci și trei de ani... M-am apropiat și am văzut că totul rămăsese intact.
- Da, strigă profesorul Titus Miron, scuză-mă că te întrerup din nou, dar sunt nedumerit de unele lucruri. Iată. Cum de ai fost numai tu și tocmai tu cuprins în... colapsul zeta, de ce nu a fost cuprinsă în colaps și căsuța aceea ? Cum îți explici că ai regăsit intact totul sau mă rog, cu unele mici stricăciuni fără importanță ?
- Colapsul zeta, cred, nu se produce pe întinderi spațiale mari și nu poate cuprinde decât o anumită cantitate de materie, respectiv de substanță, de energie, de informație... Se pare că a fost o șansă extraordinară pentru mine ca acest colaps zeta să se localizeze exact în spațiul pe care îl ocupă organismul meu, iar materia din care sunt alcătuit sau mai bine zis cantitatea de materie să fie... optimă, adică să poată fi transferată prin colapsul zeta... Cum îmi spunea centaurul, nu orice cantitate de materie poate fi cuprinsă și transferată prin colapsul zeta, ci numai una compatibilă cu intensitatea acestuia. În sfârșit problema este extrem de complexă...
- Problema este într-adevăr foarte complexă cu atât mai mult cu cât nu se cunoaște absolut nimic despre acest colaps numit de tine, colaps zeta, spuse profesorul Titus Miron...
- În ceea ce privește obiecția referitoare la faptul că acea căsuță s-a conservat atât de bine, se poate datora, poate, unui efect al colapsului zeta, care constă în inducerea unui câmp de forțe într-o anumită zonă, care nu face decât să conserve obiectele din interiorul acestui câmp de forțe... Așadar, să fie clar... colapsul m-a cuprins pe mine, iar în jurul colapsului s-a format un câmp de forțe, care se comportă ca un scut... În locul meu, a fost transferat altceva, un obiect poate, care să fie echivalent cu cantitatea de materie din care sunt alcătuit... Ai priceput ? După un timp, câmpul de forțe slăbește în intensitate... În sfârșit, nu îmi cere detalii, pentru că nu am ce să îți mai spun...
- Nu, nu îți mai cer nimic, înțeleg că nu poți să explici mai nimic din ceea ce ți s-a întâmplat, spuse profesorul Miron... Altceva ce mai poți să ne spui ?
- În ceea ce privește faptul că s-au produs atâtea schimbări în legătură cu corpul meu, în sensul că, fie am întinerit, devenind copil, fie am îmbătrânit... rapid și... apoi am supraviețuit acelei atmosfere ucigătoare, ei bine, într-adevăr, nu știu ce s-a putut întâmpla ! V-am mai spus, proprietățile acestui câmp zeta și ale colapsului asociat acestui câmp, sunt necunoscute, nici măcar nu s-a pus problema existenței lui, la noi, la oameni... Ce pot să vă mai spun despre asta ? Nimic... Vă pot spune în schimb ce a mai urmat...
- Pot să îmi imaginez ce a mai urmat, spuse plictisit profesorul Miron.

- Am continuat cercetările, spuse liniștit doctorul Averon... La o distanță de o sută de metri de căsuță, am găsit scheletele centaurilor, într-o peșteră... Apoi am publicat rezultatele cercetărilor... Ah, da, să mai precizez ceva... Faptul că "dispărusem" treizeci și trei de ani nu a constituit un... impediment... Nimeni nu se interesase de mine... Eram singur, nu aveam nici prieteni, nici rude, nu eram un individ ambițios, iar conducerea institutului la care lucram nici nu mă băga în seamă... Mi se desfăcuse contractul de muncă... și gata !... În sfârșit, acea căsuță nu fusese dărâmată, datorită faptului că regiunea aceea în care se afla, era pustie, foarte rar străbătută de cineva...
- Totuși, mi se pare ciudat, îl întrerupse din nou profesorul Titus Miron pe arheolog... Mi se pare ciudat că acele ființe din acel Univers, erau fie oameni, fie creaturi hibride, adică... centauri... Este cam ciudat.... Prea este... pământesc...
- Deci te îndoiești... Foarte bine, nici nu mă așteptam la altceva ! De ce aveau formă umană și în general, asemănătoare cu aceea a unor viețuitoare terestre ? Ei și ce dacă ? De ce ar avea altă formă ? De ce nu ar fi acționat aceleași cauze sau unele echivalente în acea regiune a Marelui Univers și astfel să fi rezultat creaturi asemănătoare nouă sau asemănătoare unor creaturi terestre... ca formă ? Vreau să precizez că Marele Univers este totalitatea Universurilor Paralele și a Universurilor Alternante... Universul nostru face parte din acest ansamblu infinit, numit Marele Univers... Ei bine, de ce nu ? De ce trebuie să vezi neapărat numai altceva diferit de noi ? Și de fapt, numai forma era asemănătoare nouă sau în fine, asemănătoare unor creaturi terestre, dar nu și structura lor, proprietățile care le caracterizau, reține !... Ei bine, pentru a încheia, trebuie să spun că am studiat scheletele celor trei centauri, pe care înainte îi cunoscusem vii, și le-am păstrat... Nu am povestit nimănui nimic, timp de mulți ani... Apoi au urmat publicațiile, conferințele, recunoașterea publică, etc., de fapt știți prea bine. Asta a fost !
- Și piramida aia care conținea banda Möbius ? am întrebat.
- Ah, da, bănuiesc că a fost un obiect provenit prin colaps zeta, de undeva, cine știe de unde ?
- Da, interesant, dar ce facem cu probele care să sprijine afirmațiile tale ? Ce este de fapt colapsul zeta de care tot vorbești ? De ce nu a fost observat până acum ? Cât de rar s-ar produce, totuși, ar fi trebuit să fie observat ! strigă profesorul Titus Miron.
- Ce pot să spun ? Fenomenele cuantice, radioactivitatea, etc., se produceau în natură și pe timpul... faraonilor, a imperiului roman... totuși au fost observate mult mai târziu, pentru că nu erau interesante pentru civilizațiile respective, în vremurile acelea... Observi numai ceea ce te interesează, ceea ce nu te interesează, nu observi ! Ne place sau nu, dar... asta este ! Ceva analog se întâmplă se pare și în ceea ce privește colapsul zeta... Va fi observat... peste ani și ani, fiți liniștiți...
- De unde ști ? am întrebat surprins de certitudinea afirmațiilor arheologului.
- Știu și gata ! Așadar... nu mă credeți ?
- Nu ! Eu unul nu te cred, spuse profesorul... Este o povestire fantastică și atât !
- Ei bine, atunci așteptați puțin...
Se ridică și se îndreaptă spre ușă. O deschise și dispăru îndărătul ei. Apoi, după un timp, apără cu un cilindru, mare cam cât o sticlă obișnuită de un litru, făcut dintr-un material transparent, închis ermetic, prin care se vedea o... ciudățenie, o formă, ceva, un fel de embrion...

— Este un embrion de centaur, conservat într-o soluție specială... Este obiectul pe care l-am păstrat cu multă grijă... Cum de am reușit să fac rost de acest embrion ?... Ei bine, înainte de a porni la drum pentru a explora depărtările cu cei trei centauri, am intrat într-o încăpere subterană, în care se găseau sute de astfel de recipiente conținând embrioane... Am luat acest recipient și l-am ascuns în veșminte... În fine ajungând aici, din nou, în... lumea obișnuită, l-am păstrat și nu l-am arătat nimănui până acum... Vă rog să vă uitați !

— Ei bine, dar dacă... este adevărat..., se bâlbâi profesorul, dacă este adevărat... atunci este nemaipomenit !

Luă cu mâinile tremurânde obiectul și îl privi cu atenție.

— Așa ceva nu am mai văzut niciodată, deși am studiat mii, zeci de mii de embrioane ale diferitelor specii de animale precum și embrioane umane, spuse emoționat profesorul.

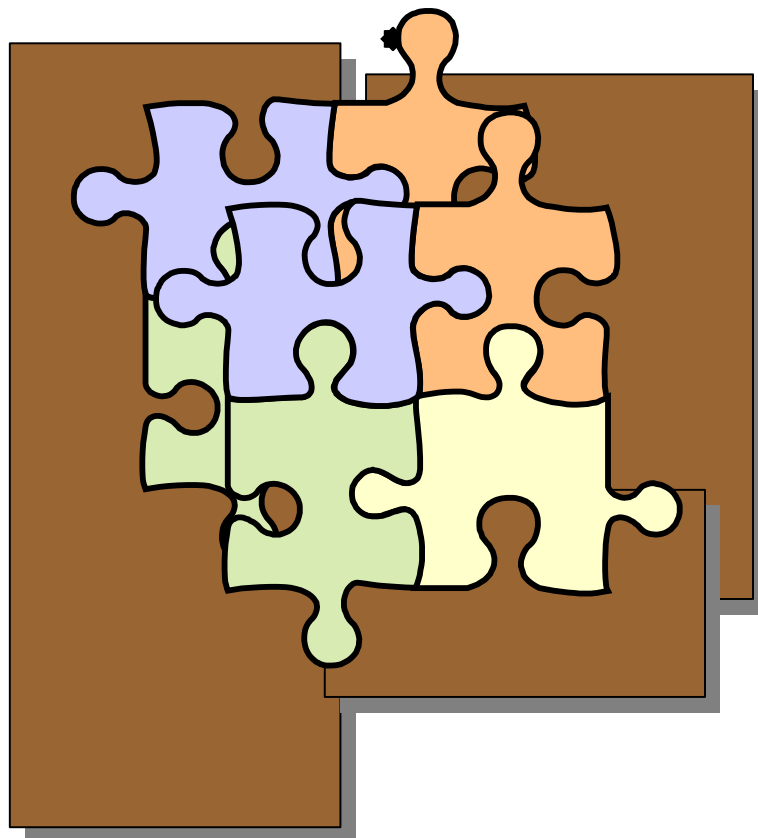
A pus apoi cilindrul pe masă. Se lăsă o tăcere grea, apăsătoare... Eram uimiți !... Apoi am văzut cum obiectul se dezintegra, dacă pot spune astfel, se făcea din ce în ce mai mic, până ce a dispărut cu totul... Apoi, după un timp, în locul aceluia obiect, a apărut mai întâi ceva, ca un fir de praf, apoi deveni din ce în ce mai mare...

Era o bucată de rocă... Ne-am privit consternați... Ce se întâmplase ? Un colaps zeta prin care a avut loc schimbul de materie ? Posibil...

— Ei, ce aveți de spus ? ne întrebă arheologul pe mine și pe profesorul Averon...

Într-adevăr, ce aveam de spus ?...

AM TĂCUT, PRIVIND FIX BUCATA DE ROCĂ...

DINCOLO DE INFINIT

"Abia acum m-am convins că insul, ca om, nu contează de loc și că, pe pământ, el nu are alt avut decât acela pe care și-l cumpără sau și-l dobândește prin luptă."

BONAVENTURA

1. DURAL ȘI YAMON

Era în anul 1217, luna martie, ziua 14, când s-a născut Dural, într-o localitate neînsemnată din Egipt, Tebatia, ca fiu al unui preot și al unei preotese (care încă mai practicau cultul zeului Ra, din vremea străvechilor faraoni). Copilul, dotat cu însușiri fizice și psihice uluitoare, a primit o educație adecvată. Încă din primii ani ai vieții, Dural a asimilat o cultură bogată, însușindu-și toate cunoștințele religioase, filozofice, lingvistice, științifice disponibile la acea vreme, precum și meșteșugurile vremii... Totodată, dădea dovadă de o forță fizică ieșită din comun, care i-a uimit pe părinți, pe rude, pe prieteni... Deoarece pe la zece ani învățase tot ce se putea învăța în cadrul limitat al Tebatiei, părinții și rudele au hotărât să-l trimită să studieze la Cairo. Apoi, părinții și rudele, sperau că va studia la cele mai strălucite școli din lume, va studia chiar și în India și China, iar apoi, va reveni în Tebatia, va deschide o școală unde va preda tot ceea ce învățase și va lumina mințile oamenilor și va face multe fapte bune care aveau să fie pomenite de urmași... După doi ani de la nașterea lui Dural, adică în anul 1219, luna august, ziua 18, dimineața, se născu Yamon, fratele lui Dural... Anii au trecut și s-a văzut că Yamon era cu totul diferit de Dural... Departe de a avea inteligența, forța și frumusețea fizică a acestuia, Yamon avea o inteligență medie, era destul de urât și de plâpând.

Pentru el nu se mai punea problema să meargă să învețe pe la școli vestite. Cu tot efortul depus de tatăl său și de mama sa și chiar și de fratele său, abia dacă asimilă câteva cunoștințe religioase, astronomice și medicale. Abia dacă știa să se bată, dat fiind constituția sa plâpândă... Așadar, pe el îl aștepta un trai destul de mizer. Trebuia să se împace cu ideea ca va fi un om sărac, ba chiar să fie fericit că nu fusese omorât, că încă trăia, că avea asigurată hrana și rogojina pe care să se întindă... Cu timpul, după ce mai crescuseră, Yamon, văzând că Dural era răsfățatul, că era inteligent, frumos, puternic, că mergea la școală și învăța, că toată lumea îl admira și i se închina, că avea o mulțime de prieteni care îl linguseau și îl răsfățau, iar el nu era decât o biată pușlama, o stârpitură batjocorită de toată lumea și în primul rând de propriii lui părinți și de rude, că era ocolit de toți, văzând toate astea, bietul lui suflet se revoltă... Nu era vorba de invidie, ci de o tristețe fără margini, de dezgust și greață pentru tot ceea ce îl înconjura, pentru soarta nemernică și pentru alcătuirea acelei lumi... Trăia singur. Învățase să facă flaute din lemn de palmier, le vindea și își acoperea astfel o parte din nevoi. Viața lui decurgea monotonă, ziua de ieri, nedeosebindu-se de cea de azi, iar aceasta de cea de mâine și așa părea că se va scurge până la sfârșitul vieții lui. Dar aceasă viață molcomă, nu era decât "liniștea dinaintea furtunii"...

2. STRĂINUL....

Yamon stătea într-o dimineață la umbra unui palmier, lângă piața cea mare, unde veneau mulți oameni să-și vândă mărfurile. Stătea și cioplea o bucată de lemn, intenționând să facă încă un flaut, când, în fața lui se așează un tânăr înalt și frumos, puternic, zâmbitor, îmbrăcat în veșminte grecești, care i se adresa...

— Yamon, te-am urmărit multă vreme. Știu că ești... oarecum năpăstuit, că nimeni nu vrea să știe de tine și nici tu nu vrei să știi de nimeni... Ascultă ce îți propun, Yamon. Eu pot să-ți dau învățătură vastă, profundă, să te fac puternic, înțelept și frumos, pot să te fac să fi stăpân pe tine însuși în primul rând și apoi să fi stăpân pe oameni... Pot să te fac să trăiești mult, poate mii de ani, poate veșnic... Și multe alte lucruri pot să fac pentru tine !... Nu îți cer decât un singur lucru... Să asculți orbește de mine ! Altfel, dacă accepți și încalci apoi condiția impusă, vei muri în chinuri inimaginabile ! Să te gândești și să-mi spui ce ai hotărât. Încă o precizare. Trebuie ca tu însuși să accepți să asculți de mine, din convingere, nu din impunere... Trebuie să fi ascultător, pentru că numai astfel vei dobândi ceea ce ți-am promis... Orice nesupunere, orice revoltă va însemna pentru tine sfârșitul... Ai trei zile la dispoziție să iei o hotărâre irevocabilă... Nu te pripi !...

Omul se îndepărta, lăsându-l pe Yamon năucit... Un timp, nu se gândi la nimic... Apoi, după alt timp, dimpotrivă, gândurile i se învălmășeau în minte, se ciocneau, se amestecau, se suprapuneau, până când, într-un târziu, se ordonară într-un singur flux coerent...

"... în fond, de ce nu aș asculta de el ? Ce să fac eu cu capul meu ? Nimic ! Nu aș putea face nimic !... Dacă îl urmez pe străin, aș putea obține mult, foarte mult ! Dacă stau aici, voi fi un... nimeni ! Da, îl voi urma ! Dar dacă... mă minte ? Dacă vrea să-și bată joc de mine ? Sau dacă este un răufăcător ?... Ei și ? De fapt ce-am fost și ce sunt ? Sunt un om pierdut ! Da, îl voi urma !..."

Se liniști apoi încet, încet și continuă cioplitul lemnului. După un timp, termină de cioplit lemnul și-l puse deoparte. Obosise.

Se uită în dreapta și-n stânga, urmărind forfota și ascultând zgomotul zecilor, poate sutelor de oameni, dintre care unii își laudau mărfurile, alții se certau, alții discutau, alții zbierau și se învăteau fără rost, sperând să fure câte ceva...

După un timp, Yamon puse lemnul cioplit în traistă, se ridică și se îndreptă spre casă. Ajunse acasă tocmai când Soarele încinsese atmosfera și dogora. Se duse într-o pivniță, se trânti pe rogojină și adormi... Și visă... Se făcea că străinul venea acasă la el, cobora în pivniță, îl lua de mână, deschidea o ușă în peretele pivniței și intrau într-un coridor lung, apoi au mers până ce au ajuns într-o încăpere luminată feeric. Pereții încăperii erau din marmură albastră, iar în interior se găseau statui, obiecte din aur și argint, pietre prețioase... În centrul acestei încăperi se zărea o fântână arteziană, care arunca jeturi de apă într-un bazin construit din diamant. Totul era magnific !... Au mers un timp, până când au ajuns în dreptul unui pedestal în fața căruia s-au oprit... După un timp, au apărut în încăpere câțiva preoți, urmați de un șir de oameni îmbrăcați în fel de fel de veșminte... Preoții au ajuns în fața pedestalului.

Unul dintre ei atinse pedestalul care se mișcă în lături ca o ușă... Apăru o prăpastie...

Preoții s-au așezat pe două rânduri, au pus mâna pe primul om și apoi l-au aruncat în prăpastie... Aceeași soartă au avut-o apoi toți oamenii... Yamon, înspăimântat, îl întrebă pe străin ce se întâmplă... Acesta îl liniști, spunându-i că oamenii aceia, de fapt nu mureau, ceea ce vedea el nu era decât un simplu exercițiu pe care îl făceau toți cei care acceptaseră să îi urmeze învățătura lui... Și pentru a-l convinge, îl luă de mână și apoi... s-au aruncat în prăpastie... Yamon simți că plutește lin și după un timp simți iarăși ceva solid sub tălpi... Îi zări apoi pe oamenii aceia care se aruncaseră în prăpastie și care acum erau plini de vitalitate ! A continuat apoi să meargă, însoțit de acel străin misterios, ajungând într-o grădină care avea nenumărați arbori, arbuști, flori, vegetație luxuriantă, plante stranie, nemaivăzute de el, emanând parfumuri ametoitoare... Se simțea fericit, împăcat cu sine, liniștit... Apoi, brusc, se trezi... Între timp se lăsase noaptea... Ieși din pivniță și se plimbă un timp sub cerul înstelat... Se gândi că acel om, acel străin, era singura ființă vie interesantă pe care o întâlnise în scurta sa viață, atât de plicticoasă, atât de neînsemnată... În sfârșit, exista cineva de care să se atașeze ! Se întoarse în pivniță, se trânti pe rogojină și adormi... Dar nu mai visă nimic...

3. LA DRUM

În sfârșit, după ce au trecut cele trei zile, străinul îl găsi pe Yamon la locul convenit și îl întrebă ce a hotărât... După o scurtă ezitare, Yamon îl întrebă pe străin...

- Ați putea să-mi spuneți de ce mi-ați făcut tocmai mie propunerea asta ?
- Nu ți-am făcut numai ție această propunere, răspunse necunoscutul... Le-am făcut-o și altora.
- Aș vrea să știu exact ceea ce îmi propuneți... Și de ce o faceți ? Ce urmăriți ? Și de fapt, cine sunteți ? Și apoi, ce va spune familia mea ? De fapt, să nu credeți că nu aș vrea, dar...
- Vrei și nu vrei, în același timp... Prea multe nu aș avea ce să-ți spun, acum... Iată... Cine sunt ? Să zicem că sunt un... semizeu sau chiar un zeu... Ce urmăresc ? Să te ajut să fi mai puternic, mai inteligent, mai bun, să ai o viață mai îndelungată. Dar acest ajutor nu îl dau împotriva voinței tale !... Mai mult chiar, acest ajutor implică o participare totală din partea ta, un efort deosebit pe care trebuie să îl depui pentru a te putea perfecționa... În ceea ce privește familia ta, ei bine, nu te va căuta, va fi împăcată, fi liniștit... În sfârșit, dacă nu vrei, nu te oblig !
- Dar eu vreau, vreau ! Am întrebat și eu așa, mai mult din curiozitate...
- Bine, atunci să mergem, Yamon. Să ști că vom avea mult de mers, iar în acest timp, nu te mai gândi la trecut, la părinți sau la altceva care ar putea să te întristeze... Să pornim așadar voioși la drum și, gândește-te că pentru tine începe o nouă viață, o viață lungă, incredibil de lungă, o viață cum nu a mai fost alta...
- Și... cum vă cheamă ?
- Spune-mi... Noomegas...

Au pornit la drum. Au trecut prin întinderi nesfârșite de nisip, întrerupte de oaze – insule de viață și speranță pentru călătorii care străbat deșertul acesta imens, Sahara... După ce au străbătut deșertul, au traversat apoi râuri, apoi păduri și au ajuns, după mult timp în apropierea unui lac...

— Să nu te sperie ceea ce va urma, spuse Noomegas. Vom pătrunde într-o incintă care se află sub acest lac... Această incintă se găsește la o mare adâncime și a existat cu mult timp înainte de formarea lacului... Dar haide să intrăm...

În apropierea lacului era o colibă cu acoperișul făcut din snopi de trestie. Au intrat în colibă, iar Noomegas i-a șoptit lui Yamon...

— Nu te teme ! După ce voi rosti un cuvânt magic, podeaua acestei colibe se va deplasa și vei vedea o scară, pe care vom coborî...

A rostit cuvântul magic, apoi podeaua se deplasa, lăsând să se vadă o scară care părea fără sfârșit... Au coborât un timp nedefinit de lung. Când se termină scara, au ajuns într-un coridor pe care l-au străbătut și, în sfârșit, la terminarea coridorului, au intrat într-o încăpere perfect cubică, luminată cu făclii... Aici s-au oprit, s-au așezat jos, pe podea și, după o clipă de tăcere, Noomegas vorbi...

— Yamon, te așteaptă zile destul de grele. Vei fi supus unui tratament destul de aspru dar, în urma acestui tratament, vei fi transformat în întregime ! Vei fi mult mai puternic și mai inteligent, vei putea trăi veacuri întregi, vei avea o viață deosebită... Te rog să ai încredere... Va fi bine, deși până a ajunge la situația pe care ți-am descris-o, va trebui să suferi... Nu te descuraja !... Despre mine, despre noi, mai bine zis, nu îți pot spune prea multe...

— Spuneți-mi totuși, șopti Yamon.

— Venim de undeva din... cer, hoinărim prin spațiu și timp, avem o viață nelimitată, nu suntem dependenți de nimeni și de nimic ! În ceea ce te privește, după acest tratament, vei avea o viață foarte îndelungată, după cum ți-am mai spus, dar nu numai atât... Vei putea să-ți modifice înfățișarea după cum vei dori, adică să devii pitic, uriaș, normal, slab, gras, bătrân, tânăr, copil...

— Nu îmi vine să cred, șopti Yamon...

— Vei avea o vitalitate extraordinară, o forță musculară deosebită, o inteligență scilipitoare, o mare capacitate de influență asupra oamenilor, asupra animalelor, asupra plantelor și chiar asupra lucrurilor neînsuflețite... Vei putea să gândești, să înțelegi ceea ce nici un om nu poate pricepe... Vei putea să calculezi uimitor de rapid !... Vei putea să trăiești pe pământ, în aer, în apă, în... cer ! Nu vei fi dependent de nimeni ! Nici măcar de mine ! Când vei pleca de aici, vei fi un cu totul alt om... De fapt vei fi mai mult de atât, vei fi un supraom ! Te vei naște încă odată ! Dar cât timp vei rămâne aici, în incinta asta subterană, sus, în lumea de deasupra, vor trece zeci de ani...

Părinți tăi naturali vor fi răposat demult, iar fratele tău Dural va fi foarte bătrân... Tu vei fi peregrin prin veacuri ! Dar acum, la treabă, Yamon... Încă ceva... Cât timp vei sta aici, vor fi momente când vei fi inconștient... Dar când vei ieși de aici, conștiința ta va fi alta, va fi transformată la fel ca și organismul tău... Vei suferi, repet, te previn, dar nu inutil... Vei suferi, pentru a fi mai bun... Suferința ta nu va fi zadarnică, așa cum se întâmplă în majoritatea cazurilor cu viața multor oameni, care suferă, fără să primească nimic în schimb... Suferă și atât... Ceea ce este nedrept !

S-au ridicat și au stat nemișcați un timp. Apoi, Noomegas rosti un cuvânt magic, apoi un perete din încăpere se ridică la fel ca o cortină, lăsând să se vadă o altă încăpere plină cu fel de fel de obiecte de diferite forme și mărimi. Yamon simțea o toropeală plăcută, ca atunci când îi era somn, după care nu a mai simțit nimic...

4. PLECAREA LUI YAMON DE LA NOOMEGAS

Cât timp a stat la Noomegas, au fost multe momente când Ramon nu a mai știut și nu a mai simțit nimic... Au fost însă și momente de durere cumplită, au fost și momente de suferință ce păreau fără sfârșit... În acest timp însă, Noomegas a lucrat continuu, astfel încât organismul lui Yamon a fost transformat radical... Energiile uriașe închise în acest organism și nefolosite, au fost descătușate, iar posibilitățile acestuia i-au fost mult amplificate. Procedeele folosite de Noomegas au fost deosebit de complicate, dar extrem de eficace. Timpul trecea, iar Yamon se schimba treptat, treptat...

În sfârșit veni și momentul când acesta a devenit ceea ce... trebuia să devină, ceea ce îi promisese de la bun început Noomegas...

Cunoștea acum multe despre lume, putea să facă acum ceea ce înainte părea să fie imposibil de realizat... Noomegas l-a condus din nou în încăperea cubică, s-au așezat pe podea și i-a spus...

— Yamon, de acum încolo te vei numi Hiperandro, pentru că ești deasupra oamenilor... Ști și poți mult mai mult decât ei ! Înainte de a pleca, dă-mi voie să-ți spun, în câteva cuvinte, câte ceva despre posibilitățile pe care le ai acum... despre ceea ce am reușit să fac din tine... Îți voi mai spune câte ceva despre mine și despre ființele asemănătoare mie... Așadar, poți să trăiești pe pământ, în apă, în aer, în spațiul extraterestru, până la limitele sistemului solar... Aceste proprietăți le ai pentru o durată de o mie de ani, după care dispar... De fapt ele încep să se destrame ceva mai devreme de un mileniu... Vor fi cu atât mai îndelugate cu cât nu vor fi extrem de solicitate... Ți-am introdus în organism centre complexe circulante, care extrag substanțe, energii, informații din mediu și care sunt capabile să-ți asigure autonomia și mișcarea în acel mediu... Astfel, în mediul terestru te vei comporta ca un om obișnuit. În mediul acvatic, vei fi capabil să extragi oxigenul și hrana din apa mării sau oceanului și să le folosești. În atmosferă, vei putea să te miști cât vrei, datorită faptului că acești centri despre care ți-am vorbit mai înainte, sunt capabili să transforme câmpul gravitațional în energie, suficientă pentru a permite autonomia de zbor... În mediul extraterestru, vei putea să supraviețuiești pentru că vei fi capabil să folosești energia solară și chiar energia prafului cosmic și a micrometeoritilor, fie pentru a te proteja de condițiile de aici, condiții care pentru orice ființă vie ar fi ucigătoare, fie pentru a desfășura diferite activități... De asemeni, ai la dispoziție senzori de detecție geomagnetică, de detecție prin ecolocație și prin radiolocație... În ceea ce privește capacitățile psihice, vei putea utiliza toată puterea cu adevărat uriașă pe care o are creierul tău... Astfel, vei avea capacitatea de autosugestie și autocontrol, de hipnoză, de telehipnoză, de telesugestie, de telepatie, de telekinezie, de previziune – pe un interval temporal de circa o lună de zile - , de clarviziune, de materializare... În plus ți-am stimulat foarte mult creierul mic care constituie, cu alte cuvinte, "ordinatorul de bord" al organismului tău. Calculele cantitative și calitative de orice fel vor fi executate rapid și exact... Datorită unor biomicroprocesoare complexonice și a unor bioordinate moleculare, toate procesele de uzură, de distrugere și respectiv de regenerare vor fi controlate, astfel încât acest lucru îți va permite o existență automată de circa o mie de ani... În plus, tot ele îți vor permite să îți reglezi procesele de îmbătrânire, întinerire, respectiv regenerare, după dorință sau după împrejurări...

Noomegas tăcu o clipă, apoi continuă.

— Mai departe, am amplificat legăturile sistemului nervos cu sistemul endocrin ca și cu celelalte sisteme și aparate, astfel încât să permită, stimularea sau absorbția hormonilor secretați de glandele endocrine la o comandă nervoasă și prin urmare să-ți schimbi înfățișarea – să devii pitic, gigant, slab, gras sau să rămâi așa cum ești... Mai mult, foamea, setea, frigul, căldura, lipsa de oxigen, substanțele toxice, virusurile și bacteriile, radiațiile moderate, nu îți vor slăbi puterile... În sfârșit, despre forța fizică... Vei putea ridica obiecte grele și mari cât o stâncă, vei putea dărâma munții numai cu forța mușchilor, vei putea smulge din pământ copaci dintre cei mai mari... Aceasta datorită forței de contractare a mușchilor striati, cărora le-am îmbunătățit calitățile, respectiv capacitatea și rezistența la efort... Toate fibrele musculare ale corpului tău, lucrând în aceeași direcție, va fi capabile să efectueze un efort colosal... Pe lângă toate acestea, dispui de sisteme integrate de alarmă și de un sistem de decizie ultrarapid, de sisteme de avertizare pentru cazuri de agresiune de orice natură... Mai ești dotat cu o serie de cunoștințe, pe care vei putea să le dezvolti, din toate domeniile științei, tehnicii, culturii în general... De fapt tot ceea ce ți-am spus până acum, le știi și tu foarte bine... ți le-am spus totuși, numai pentru a întârzia puțin momentul despărțirii care va fi definitiv... Nu ne vom mai vedea niciodată... Trebuie să îți mai spun câte ceva despre mine și despre ființele care se aseamănă cu mine... Eu fac parte, sau mai bine zis am făcut parte, dintr-o civilizație extrem de dezvoltată care, după ce a depășit șapte momente critice s-a autodistrus, reușind să supraviețuiască numai câțiva membrii ai acelei civilizații... Noi suntem rățăcitori printre stele, dispunem de o viață nelimitată, dar asta nu înseamnă că suntem nemuritori...

După un moment de tăcere, Noomegas vorbește iarăși...

— Putem fi și noi distruși de agenți cosmici puternici, însă, de regulă îi putem evita... Avem o putere destul de mare, dar alte ființe sunt mai puternice decât noi... În ceea ce privește înfățișarea, aceasta nu contează... Ne putem schimba înfățișarea, ne putem schimba... limbajul, în sfârșit, ne putem schimba... orice, după cum vrem... Deși poate ar părea straniu, dar trebuie să știi că suntem departe de a fi... perfecți... Sunt foarte multe lucruri pe care nu le știm... Știința îi dă putere celui care și-o însușește, dar îi arată totodată și slăbiciunea lui... Cu cât cunoști mai mult, cu atât ai vrea să cunoști și mai mult !... Nu există limite în cunoaștere decât acelea pe care ți le impui... De fapt, limitați suntem numai noi, noi cei care cunoaștem, diversitatea existenței fiind infinită, nimic "din afara noastră" nu ne împiedică să cunoaștem existența ei, repet, ceea ce ne împiedică provine "dinăuntrul nostru"... Și acum, du-te Hiperandro, du-te !... Adio !

— De ce mi-ai spus atunci când ne-am întâlnit prima dată... să ascult orbește de... dumneavoastră ? În ce sens să ascult, de vreme ce au fost momente când am fost... inconștient ?...

— Nu ai înțeles, Hiperandro ? Îți amintesc ce ți-am spus atunci... "Nu îți cer decât un singur lucru... Să ascuți orbește de mine ! Altfel, dacă accepți și încalci apoi condiția impusă, vei muri în chinuri inimaginabile !" De fapt am vrut să spun tocmai acest lucru – a asculta orbește de mine, însemna... a fi inconștient, a nu reacționa decât în sensul dorit de mine, iar dacă, cine știe cum, ți-ar fi revenit conștiința, altfel spus că... nu vei mai asculta orbește de mine, exista riscul de a muri în chinuri cumplite...

— De ce ?

- Pentru că eu lucram la optimizarea organismului tău și am folosit o anestezie avansată dar cu dublu efect... Dacă s-ar fi produs un accident, sau o incompatibilitate, ar fost... un sfârșit tragic... Ai priceput ?
- Da... Și ce se va... întâmpla cu voi ?
- Vom mai sta o vreme aici, după care, vom... șterge urmele și vom pleca...
- Mai spune-mi... Eu am fost singurul om care am fost... transformat ?
- Nu, au mai fost și alții, dar am avut grijă să nu vă intersectați destinele niciodată, altfel spus, să nu vă întâlniți niciodată, nicăieri...
- De ce asta ?
- Din rațiuni de protecție a voastră și a oamenilor simpli și a altor ființe nevinovate... O eventuală întâlnire a voastră ar putea avea un sfârșit... imprevizibil...
- Dar atunci... de ce ne-ați mai transformat, în fond de ce ne-ați mai creat, pentru că acum suntem de fapt niște... creaturi ale... voastre...
- Foarte simplu, nu îți dai seama ? Voi sunteți acum, de fapt, niște reprezentanți de-ai noștri, sunteți martorii trecerii noastre pe această planetă... Pe de altă parte, dacă planeta, civilizația, va ajunge la momente critice, atunci tu și alții ca tine vor acționa pentru a împiedica aceasta... Noi am trecut prin așa ceva și știm ce înseamnă... Totuși nici chiar în acest caz critic nu va fi posibil să vă întâlniți... Riscul ar fi prea mare... Acum ști și asta... Adio, Hiperandro !...
- Adio, Noomegas !...

5. SINGURĂTATE ȘI PUTERE

Plecând de la Noomegas, Hiperandro încercă să ajungă în Tebatia, localitatea unde se născuse și unde trăise primii ani de viață. Datorită posibilităților lui extraordinare, nu i-a fost greu să ajungă în Tebatia. Ajuns aici se interesă de părinții lui naturali, de fratele său, Dural, de rudele sale mai îndepărtate. Află că părinții decedaseră, că Dural ajunsese cerșetor și că era bolnav... Mai află că mai avea trei surori care se născuseră după ce el plecase cu Noomegas, care îmbătrâniseră și ele și care erau sărace, bolnave și neputincioase... Celelalte rude, fie că muriseră, fie că plecaseră din localitate, stabilindu-se în alte regiuni ale țării... Se simțea singur, dar puternic. Începu să colinde lumea, de la un capăt la altul al planetei, lăsând în unele locuri, urme ale trecerii lui - statui, clădiri, diverse obiecte, diverse mecanisme... De multe ori, intra în legătură cu oamenii, care îl priveau cu teamă și respect... Odată, era prin secolul șaptesprezece, aflându-se în Franța, a fost atacat cu arme de foc de o ceată de bandiți. A fost avertizat aproape instantaneu de senzorii săi speciali, au intrat în funcțiune sistemele de telesugestie și telekinezie dar, cu toate astea, un glonte rătăcit îi străpunse inima. A simțit o clipă că se înăbușă. Dar numai o clipă, pentru că după aceea își reveni. Îl cuprinse o furie cumplită. Se năpusti asupra acelei cete de bandiți și îi imobiliză pe toți. I-a hipnotizat și apoi le-a comandat mental, prin sugestii specifice, să devină mai buni, mai omenoși, mai pașnici... Au devenit astfel oameni cumsecade, inofensivi... După asta, se depărtă de societatea oamenilor și trăi departe, departe, în largul mărilor și oceanelor. Apoi se deplasă pe Lună, pe Marte, pe Triton. A fost o perioadă foarte interesantă, poate cea mai fascinantă din întreaga lui viață. Simțea atunci că, de fapt, el nu mai era un reprezentant al vieții, ci al... ultravieții... Era ceva... inexplicabil, inexprimabil...

Dar, cu timpul, mai simți că proprietățile extraordinare cu care era înzestrat începeau să se destrame... Se hotărî să revină pe planeta Pământ, de unde plecase și să se apuce de studiu, de studiu intens... Ajunse aici tocmai pe la începutul secolului XXI, destul de zdruncinat – lungul timp petrecut în spațiul cosmic, în mijlocul vitregiilor acestuia, cu toate calitățile deosebite pe care le avea, începuse să lase urme... După ce colindă prin mai multe țări, se hotărî în cele din urmă să se stabilească în orașul Kolard, un centru cultural, științific, tehnic și industrial foarte dezvoltat. Reuși să se integreze în viața societății, adică să-și facă rost de acte, de o slujbă, de o casă... Totodată s-a înscris la facultatea de cibernetică și la cea de inginerie genetică și nanotehnologie din localitate. Studia intens. A avut astfel posibilitatea să constate că, dacă pe de o parte avea unele cunoștințe de care nu dispuneau savanții din acea epocă, pe de altă parte, el nu știa nimic despre o serie de cunoștințe foarte răspândite în lumea oamenilor de știință... După ce termină cele două facultăți, își continuă studiile la diverse cursuri postuniversitare, după care se angajă la un celebru institut, pe atunci, Universum... Se făcu remarcat printr-o serie de invenții și descoperiri, este drept de mai mică importanță, dar suficiente pentru a-i conferi un oarecare prestigiu... Participă la diferite reuniuni științifice, la care prezintă diferite rapoarte, apreciate ca fiind instructive, a fost ales membru al mai multor instituții, în sfârșit a fost considerat ca fiind un om interesant... Nimeni nu știa însă că el era de fapt omul cel mai bătrân de pe Pământ, că mai mult de trei veacuri a trăit departe de planetă, în spațiul cosmic, că avusese demult, demult, contacte cu o ființă superinteligentă aparținând altor spații, altor timpuri, că dispunea încă de puteri uluitoare... Nimeni nu bănuia...

6. GUBBINS

Fizicianul Gubbins locuia în vecinătatea orașului Losteck, apropiat de Kolard, într-o vilă impunătoare, fiind cunoscut de lumea științifică și de prieteni ca fiind un om excentric. Posesor al unei averi imense, își permitea să facă diverse experimente complicate și foarte costisitoare. Hiperandro îl cunoscuse pe Gubbins la o reuniune științifică, reuniune care avusese loc în orașul Kolard, unde locuia, și îi atrăsese atenția modul neglijent și disprețul pe care acesta îl avea față de ceilalți confrăți... Cercetările lui Gubbins erau vaste. Se ocupa cu studii asupra magnetismului Pământului, asupra interacției radiațiilor cu substanțele anorganice și organice, inclusiv cu materia vie, efectua studii asupra celulelor vii în general și asupra proceselor care au loc în sistemul nervos... Era un om meticulos și polivalent... Laboratoarele sale erau dotate cu aparate și instalații sofisticate, ultramoderne, de ultimă generație, la care lucrau specialiști și tehnicieni de înaltă calificare. Rezultatele cercetărilor sale erau publicate în diferite reviste, broșuri și cărți de către o editură pe care o finanța el însuși. Originea uriașei sale averi, era cunoscută de toată lumea – ea aparținuse unchiului său, multimiliardar, care îi lăsase în întregime averea, cu condiția să fie folosită numai în scopuri de cercetare științifică și tehnică. Între Hiperandro și Gubbins se stabilise de la bun început relații de simpatie reciprocă. Gubbins era fascinat de puterea de seducție extraordinară a lui Hiperandro. După ce se interesă de cercetările acestuia, Gubbins îi propuse să lucreze cu el. Hiperandro, după ce vizită laboratoarele, acceptă să lucreze într-un astfel de laborator, în domeniul nanotehnologiei genetice, mai exact în secția de sinteză biogenă.

Hiperandro știa că proprietățile pe care le avea începeau să se manifeste din ce în ce mai greu, cu intensitate mai mică și presupunea că într-un viitor nu prea îndepărtat, vor înceta să mai existe... Era deja foarte bătrân, se apropia de limita de o mie de ani promisă de Noomegas... Mai avea, este adevărat, cam două veacuri la dispoziție, însă, oricum, nu putea aștepta liniștit sfârșitul... El făcea parte din categoria aceea de... ființe inteligente care, cu cât trăiesc mai mult, cu atât ar vrea să trăiască și mai mult !... Drept urmare, se cufundă într-un studiu intens, punându-și la lucru marile capacități, marile posibilități pe care încă le mai avea...

7. OMUL CARE SE HRĂNEA CU URANIU

De câteva săptămâni, Gubbins era îngrijorat de faptul că i se semnalase dispariția unor cantități însemnate de uraniu. Cu toate că întărise paza și instalase sisteme complicate de alarmă și control, nu descoperise pe autorul sau autorii furtului.

El era convins că cineva fura uraniu, dar nu știa nici cine îl sustrăgea și desigur, nici în ce scop. Într-o zi convocă pe toți șefii de laboratoare și șefii desemnați cu paza și le comunică vestea, sfătuindu-i totodată să fie vigilenți și să comunice orice fapt care li s-ar fi părut suspect, în legătură cu aceasta. După vreo două săptămâni de la convocare, Hiperandro, având nevoie de câteva grame de uraniu pentru niște experimente, se duse cu un recipient în încăperea unde era depozitat uraniul. Apropiindu-se de acea încăpere, observă un individ care ținea în mână o bucată de material radioactiv... Se opri, se ascunse după un perete și îl observă. Era un individ de un metru și optzeci de centimetri înălțime, cu o coamă de păr argintiu, să tot fi avut vreo patruzeci de ani... Observă cum individul duce bucata de uraniu la gură, mușcă din ea, mestecă, apoi înghite... Continuă astfel până ce termină toată bucata...

După aceea îl văzu că închide ușa încăperii și se îndreaptă, mulțumit, spre ieșirea din depozit... Hiperandro fugi spre individ. Îl apucă de braț și îi spuse...

— Tu mergi cu mine la Gubbins ! Îi vei povesti tot !

Individul zâmbi, îl împinse ușor și spuse...

— Nu încerca să faci pe nebunul !... Nu te apropia prea mult de mine, fiindcă te vei contamina ! Emit o cantitate destul de mare de radiații care, ție, îți dăunează ! Este adevărat că am furat uraniu, dar ce puteam face dacă îmi era foame ? Eu nu mă hrănesc decât cu uraniu ! Așa că, înțelegeți ? Nu pot să mor de foame, când am hrană aici... din belșug !

— Te rog, totuși, să mergi cu mine la Gubbins și să dai explicații amănunțite... Nu-ți face griji în privința mea... Radiațiile pe care le... emiți nu îmi fac nici un rău ! spuse netulburat Hiperandro.

— Bine... Dar dacă... Gubbins mă va da afară ? Ce mă fac ?

— Fii pe pace ! Îl voi ruga să nu te dea afară, chiar mai mult, îl voi ruga să îți dea uraniu în continuare, numai fi bun și urmează-mă până la el... Căzul dumitale este mai important decât tot uraniul din acest depozit !

Au ieșit din depozit și s-au îndreptat spre biroul lui Gubbins. Au intrat înăuntru și l-au găsit pe acesta aplecat asupra unui laptop, studiind un model de neuron multipolar...

— Iertați-mă că vă deranjez, dar este o situație excepțională ! La prima vedere este ceva straniu. L-am surprins de acest individ mâncând... uraniu !

- Cum ? Ce ? strigă Gubbins. Dumneata mănânci... uraniu ? se adresa individului.
 - Da ! răspunse acesta.
 - Și de cât timp te... hrănești dumneata... nu știu cum te numești...
 - Mă numesc Stenius...
 - De cât timp te hrănești dumneata, Stenius, cu uraniu ?
 - De vreo doisprezece ani ! Eram un om ca toți oamenii, adică mă hrăneam... normal... Odată, văzând un om că mănâncă metale, m-am gândit, din pură distracție, să încerc și eu... Repet, la început nu a fost decât o simplă distracție. Am constatat cu uimire că mă simțeam excelent ! Devoram orice obiect din metal – din aluminiu, din cupru, din fier, din zinc... Odată, angajându-mă la un institut care utiliza materiale radioactive, am încercat să mănânc și unele surse radioactive spre exemplu cobalt și beriliu, desigur în cantități infime. Nu m-am simțit prea bine și mă gândeam să renunț. La un moment dat, am găsit o bucată de uraniu. Am luat-o și am început să o mănânc. M-am simțit minunat ! Ulterior am început să caut uraniul peste tot și să îl mănânc ! Am devenit astfel, cu timpul, dependent de el... Nu pot explica ce transformări s-au produs în organismul meu, de ce acesta în loc să fie distrus de radiații, dimpotrivă, le căuta cu aviditate !... Mai mult chiar, am devenit capabil să detectez, să localizez sursele de uraniu și cantitățile în care se găsesc... S-ar putea să fie vorba de... o formă ciudată de adaptare, poate că este vorba de un accident genetic... Nu știu ! Nu știu ce s-a întâmplat și ce se va întâmpla cu organismul meu !...
 - Interesant, interesant, spuse Gubbins... Vei fi supus la niște analize, vei fi ținut sub observație... Cazul dumitale este extrem de interesant ! Vei fi dus într-unul dintre laboratoarele de cazuri speciale... Acolo vei fi ținut sub observație cam două luni de zile, după care vei reintra în cadrul obișnuit al activității dumitale !...
- Gubbins tăcu, se apropie de interfon și îl chemă pe Tirol, șeful unui laborator de cazuri speciale și îi expuse situația. Tirol ascultă atent, apoi veni și îl luă pe Stenius, îndreptându-se spre laborator...
- S-ar părea, șopti Gubbins, că radiațiile, în loc să distrugă legăturile biochimice, să producă ionizări și în final să determine moartea, dimpotrivă, se pare că energia radiațiilor este utilizată de celulele organismului lui Stenius, într-un anume fel, pentru asigurarea proceselor vitale !... Vom vedea ! Sunt foarte interesat de ceea ce vor arăta analizele...

8. EROII SE NUMESC STENIUS ȘI HIPERANDRO

Au trecut câteva zile de când Stenius, sub directa supraveghere a doctorului Tirol, efectua tot felul de analize. Gubbins era ocupat cu cercetări asupra sistemului nervos, iar Hiperandro efectua un experiment de rutină. Pe la miezul nopții se dădu alarma. Un paznic de la depozitul de materiale radioactive descoperise lipsa întregii cantități de uraniu și cobalt din depozit și anunțase pe șeful paznicilor. Acesta, mai departe, îl anunțase pe Gubbins. Nu se știa cine, cum și de ce furase cele cinci tone de material radioactiv aflate în depozit. La aflarea acestei vești, toți angajații lui Gubbins au fost cuprinși de panică. Au început operațiunile de rigoare în astfel de situații - anchete și investigații minuțioase, dar care nu au condus la nici un rezultat... Stenius nu putea fi acuzat. În noaptea aceea, a furtului, se afla sub supraveghere strictă, nu putea face nici un pas fără un însoțitor... Să mai fi fost și alți oameni... anormali, de genul lui Stenius ?

Nu se ştia. Nu trecu mult timp de la acea noapte şi se constată un fapt uimitor. Stenius dispăruse ! El să fi fost, totuşi, făptaşul ? Să fi avut complici ? Întrebări, numai şi numai întrebări ! Hiperandro şi-a pus atunci în valoare extraordinarele lui calităţi care, deşi pe cale de dispariţie, mai erau încă active... Îl detectă pe Stenius, cu ajutorul senzorilor săi de teledetectie şi telesugestie, la o depărtare de cincizeci de kilometri de laboratoarele lui Gubbins... Apoi, s-a deplasat singur acolo... Ajuns la destinaţie, îl opri pe Stenius, se așază extenuat pe o piatră şi îl întrebă...

— Ascultă Stenius, poţi să explici ce se întâmplă ? Poţi să explici de ce ai... dispărut ?

— Da, deşi probabil că şti şi tu despre ce este vorba, pentru că mi-ai sondat psihicul, ştiu asta, am să îţi spun totuşi, pe scurt şi... verbal. Pare absurd... În noaptea în care a avut loc furtul, am fost foarte neliniştit... Simţeam că mă sfârşesc. Ceva din mine mă determina să ies şi să mă îndrept spre depozit. Ezitam totuşi. Starea asta a durat câteva minute, câteva ore, nu ştiu exact... La un moment dat, am simţit că nu mai pot sta fără să fac nimic şi am plecat, am reuşit să scap de supraveghetor, îndreptându-mă spre direcţia asta...

— De ce ?

— Nu ştiu cum şi de ce, dar eram conştient şi convins că toată cantitatea de material radioactiv fusese furată, iar hoţii se îndreptau în această direcţie... Oricum era şi este vital pentru mine să-i descopăr, pentru că altfel... probabil că aş muri... De altfel ţi-am mai spus că am capacitatea de a detecta şi a localiza sursele radioactive...

— Bine Stenius, atunci, să mergem !

După ce au străbătut un drum lung şi întortocheat, într-un târziu, pe la amiază, au ajuns într-o pădure, în apropierea unui luminiş.

Aici, au observat vreo şaptezeci de oameni îmbrăcaţi în sutane preoţeşti, înconjurând douăzeci de rachete montate pe rampa de lansare, îndreptate spre douăzeci de direcţii diferite... Un individ bărbos şi gras, aşezat pe un podium se adresa acelei mulţimi de oameni...

— Vom arunca planeta asta în aer ! Pentru că a intrat satana în oameni, i-a înrăit aşa de mult, că nimeni nu se mai poate înţelege cu nimeni ! Vom alunga satana cu aceste arme, cu aceste bombe nucleare amplasate pe aceste rachete construite de către înţelepţii sectei noastre şi astfel vom purifica lumea ! Ele sunt trimise de fapt de Domnul Nostru, Pitti Patt, slăvit să-i fie numele în vecii vecilor ! Vom purifica astfel omenirea !

Adunătura aceea de nebuni, izbucni în urale şi aclamaţii, care au durat minute în şir... Hiperandro nu mai pierdu nici o clipă. Se repezi în mijlocul acelei mulţimi de demenţi şi îi neutraliză – le-a comandat mental o schimbare radicală a personalităţii... În acest timp Stenius după ce demontă bombele amplasate în rachete, a scos materialul radioactiv din acestea şi îl... mănca !... După ce au terminat treaba, Hiperandro şi Stenius s-au aşezat jos, pe nişte buturugi... Hiperandro îi vorbea lui Stenius...

- Sunt un om neobișnuit, Stenius... Tu ești un... om care mănâncă... uraniu sau alt material radioactiv, dar la mine este altceva... Sunt un om neobișnuit sau mai bine zis am fost un om demult, demult și... poate că voi mai fi... dar poate că nu !... Am calități sau mai bine zis am avut, pentru că acum sunt pe sfârșite, calități pe care nu le au ceilalți oameni... obișnuți. Am avut o viață lungă și nemaipomenită, dar acum simt că mă sfârșesc... Mă așteaptă, simt asta, mă așteaptă o agonie lungă, lungă, de două veacuri !...
- Eu, spre deosebire de tine, vorbi Stenius, mor... Și nu într-o agonie atât de lungă, ci chiar acum... Mor pentru că... am mâncat prea mult uraniu... Mult peste capacitatea mea de asimilare !

9. DELIRUL LUI HIPERANDRO

Hiperandro a fost căutat de Gubbins și, după căutări insistente, l-a găsit în cele din urmă. Stătea pe buturugă indiferent, iar Stenius intrase deja în putrefacție. Hiperandro îi povesti găfâind întâmplarea, cu ultimele licăriri de conștiință, atribuind însă lui Stenius meritul descoperirii și a anihilării sectanților. A fost luat, pus pe o targă și transportat la elicopterul cu care venise Gubbins. Aici Hiperandro își pierdu cu totul conștiința și începu să delireze... După ce au ajuns la destinație, respectiv într-unul dintre laboratoarele lui Gubbins, Hiperandro a fost imediat investigat de o echipă complexă de medici, fizicieni și chimiști... Dar toate încercările de tratament nu au dat nici un rezultat. Medicii au fost șocați de împrejurările care au condus la delirul lui Hiperandro și, mai ales, după ce au aflat de isprava lui Stenius, de faptul că acesta se hrănea cu uraniu... Iar delirul lui Hiperandro continua... Spunea cuvinte neînțelese, striga, se zbătea, uneori plutea prin aer, apoi revenea pe pat, se sufoca, își schimba înfățișarea devenind când pitic, când uriaș, când tânăr, când bătrân... Gubbins îl asista și îl studia îngândurat... Își dădea seama că și Hiperandro, ca și Stenius, era un om neobișnuit, că ascundea un secret pe care dorea să-l afle... Poate că, în timpul delirului, ar fi putut să spună ceva care ar fi putut să fie interesant... De aceea nu părăsea patul în care zăcea Hiperandro, între viață și moarte, asistat de medici și cercetători... Într-un târziu, Hiperandro, în timpul prelungitului său delir, începu să vorbească ceva mai coerent...

- Da, da, da, așa este, așa este... Omenirea se va dezvolta foarte, foarte mult ! Va genera două feluri de ființe... Dar ființa este un termen filozofic desemnând ceea ce există, ființarea... Poate că nu este tocmai bine spus ființă... Dar... în sfârșit... Va genera, va sintetiza două feluri de ființe deosebite... Un fel de ființe, vor fi bune, iar celelalte vor fi rele... Poate că roboții, kibertji sau organismele care includ în structura lor dispozitivele electronice și nanotehnice vor fi acele ființe bune, iar bioizii, sau organismele care includ în structura lor dispozitivele moleculare, coloidale precum și producii ingineriei genetice, vor fi acele ființe rele... care vor căuta să-i distrugă ! Da, văd cum o civilizație va invada Pământul ! Se vor alia cu ființele rele și vor fi multe, multe masacre ! Dar vor interveni ființele bune și vor distruge ființele rele, iar oamenii vor scăpa !... Da, în plus, ființele bune se vor transforma în... oameni și... oamenii se vor transforma în ființe bune ! Fiindcă ei vor utiliza dispozitivele tehnice, electronice și își vor înlocui organele, țesuturile, sistemele așa încât un om se va transforma în... robot, în kibert, mulți oameni se vor transforma în kibertji !...

Tăcu un moment, apoi continuă agitat...

— Kibertii vor găsi apoi modalitatea de a sintetiza viața... organică... De ce kibertii vor sintetiza... viața organică și nu oamenii înșiși ? Așa este legea, poate !... Da, da și eu mă voi transforma într-un kibert, acel om care... nu mai este om, de fapt este un om... artificial, făcut din oțel, plastic, circuite... dar care totuși poate fi socotit om, chiar dacă nu unul viu, făcut din... carne și oase... Ah, vă rog să mă transformați în kibert... Este ultimul lucru pe care îl doresc și apoi am să vă dezvălui multe informații care vă vor interesa, cu siguranță... Dacă nu, voi muri, pentru că sunt... pe sfârșite... Speram să mai trăiesc încă două secole, dar ceva, ceva s-a întâmplat ! Nu știu ce s-a întâmplat ! Poate că, atunci când hoinăream prin sistemul solar, s-a întâmplat ceva... Poate că Noomegas a greșit calculele... Vă rog, salvați-mă !...

După acest monolog ceva mai inteligibil, reîncepu să înșiruie cuvinte fără sens, de neînțeles...

10. PLECAREA LUI HIPERANDRO DE PE TERRA

Gubbins făcea, printre altele, cercetări privind înlocuirea organelor, sistemelor, aparatelor uzate sau distruse din organismul uman, cu componente tehnice făcute din materiale sintetizate care preluau funcțiile acestor organe, sisteme sau aparate și care erau mult mai rezistente decât componentele biologice. Avea în proiect și realizarea unor roboți perfecționați, a unor tipuri de androizi (numiți și kibertii). De aceea, întrucât starea foarte gravă a lui Hiperandro se înrăutățea continuu, aducându-l la un pas de moarte și întrucât îl interesa foarte mult secretul acestuia, trecu la acțiune. Toate organele lui Hiperandro au fost înlocuite, cu excepția creierului. Dar se avea în vedere ca ulterior, creierul să fie cuplat cu un microcomputer de generația a zecea, dotat cu inteligență și creativitate artificială, funcționând într-o logică mutipolară, funcționând ca un fel de proteză pentru creier. Se punea problema transferului de informații din creierul lui Hiperandro în memoria microcomputerului... În cele din urmă problema a fost rezolvată, realizându-se în final un fel de hibrid... om – robot... adică un... kibert... Odată scăpat de moarte, cu toate organele înlocuite, cu creierul supraviețuind datorită microcomputerului, Hiperandro, își punea problema dacă... după toate astea, mai era el însuși sau nu... De fapt, cine era EL ? Fusesse demult, demult, un biet copil disprețuit de toți... Atunci fusesse un... OM... Apoi a apărut Noomegas... L-a transformat... radical... De ce a fost tocmai el luat de Noomegas și apoi a fost transformat și perfecționat atât de mult încât nu se mai putea considera OM, nu știa de ce... Revedea, apoi, viața pe care a dus-o timp de secole în singurătate... Ce viață !... Iar acum a ajuns un... kibert ! Îi povesti lui Gubbins strania lui existență. Acesta îl ascultă atent, iar după ce isprăvi de povestit, îi spuse...

— Hiperandro, ceea ce mi-ai povestit este într-adevăr, foarte, foarte ciudat ! Încercând să mă transpun în situația ta, îmi dau seama că nu am de ales decât între două posibilități... Fie să trăiesc în continuare în mijlocul oamenilor, dar atunci mi-ar fi foarte greu, pentru că nu mai sunt de-o seamă cu ei, aș fi ținta curiozității lor nestăpânite, a diferitelor atacuri din partea lor, cel puțin a unora dintre ei, ceea ce nu ar fi un lucru tocmai plăcut, fie aș încerca să plec... Unde ? Undeva departe, departe... Uite, de fapt ceea ce îți propun. Am suficiente resurse materiale, financiare și tehnice pentru a construi și echipa o navă cosmică... De fapt, demult mă gândesc la asta. Am să construiesc o navă cosmică, dotată cu aparatură și echipamente ultrasofisticate, pentru a studia spațiul cosmic din afara sistemului solar...

- Foarte interesant, domnule Gubbins !
- Însă îmi lipsește echipajul... Cineva care să accepte să o coordoneze și să facă muncă de cercetare un timp mai îndelungat... Mă gândesc că tu ai fi cel mai potrivit să o faci – nu ai pe nimeni, ești inteligent și ceea ce îți rămâne de făcut este să contribui la progresul cunoașterii... Accepți ?
- Da, îmi dau seama de acest lucru... De altfel, însăși existența mea actuală nu este altceva decât un rezultat al cercetărilor duminale !
- Bine ! Atunci, așa rămâne ! Peste doi ani să fi pregătit, pentru că mă voi apuca de lucru împreună cu distinșii mei colaboratori !... Până atunci, poți să faci ce vrei... Studiază, distrează-te, în măsura în care poți să te distrezi, antrenează-te, te așteaptă o misiune dificilă, foarte dificilă și trebuie să fi pregătit...

S-au apucat fiecare de lucru... Timpul se scurgea, când chinuitor de încet, când halucinant de repede... Dar, cei doi ani au trecut și nava cosmică era gata să își ia zborul spre nemărginirea cosmosului. Între timp Hiperandro a studiat intens, cunoscând în profunzime toate științele fundamentale și interdisciplinare, precum și multe tehnologii, s-a antrenat, fiind apt să răspundă solicitărilor impuse de misiunea la care avea să participe... În sfârșit a venit și ziua în care, luându-și rămas bun de la Gubbins, se instalează în cabina de comandă a cosmonavei, și porni în misiune...

Trecu prin spațiul sistemului solar, pe care îl cunoștea foarte bine, și după un timp, îl depăși... Se afla dincolo de sistemul solar, singur, pierdut în imensitatea și eternitatea cosmică... Dar nu se simțea deloc singur... Singurătatea o simt numai cei care știu că mai au semenii, semenii cu care să se înțeleagă, cu care să conviețuiască... Dar el nu avea pe nimeni cu care să se asemene, cu care să împartă tristeți și bucurii, victorii și înfrângeri, căutări și renunțări... Era unic, deosebit de toți, cândva puternic, perfect și... fericit... Fericirea de a fi... perfect... Dar, fericirea este de fapt ceva legat de oameni, numai oamenii pot fi fericiți, atât cât pot fi...

Ori el, nu mai era om... cel puțin în accepțiunea obișnuită a cuvântului... Și atunci... totuși, a fost fericit ? Da, dar fericirea lui a fost dincolo de cuvinte și de descrieri...

Acum stătea în cabina de comandă a cosmonavei și căuta să repereze o planetă pe care voia să o studieze...

11. PIERDUT ÎN COSMOS

Planeta gravita în jurul unei stele de mărimea Soarelui. Se apropie de acea planetă și îi determină, cu ajutorul telesenzorilor, mărimea, forma, relieful, compoziția. Prin teleobiectiv a putut să observe construcții gigantice, instalații uriașe, se părea, de o extremă complexitate, dar nu a putut detecta nici un fel de activitate biologică... Civilizația care le realizase, dispăruse. Era o planetă pe care, cândva, se dezvoltase o civilizație avansată, dar care dispăruse, aparent fără nici o cauză... La un moment dat, tocmai când se pregătea să cerceteze planeta, atenția i-a fost atrasă de un fenomen straniu... Computerul de bord, care era cuplat cu microcomputerul propriu, îi semnală că la o depărtare de doi parseci se petrecea ceva bizar... Se părea că în acea zonă principiile termodinamicii erau încălcate... Era un corp ceresc, nu o gaură neagră, un corp ceresc, pur și simplu, care avea o temperatură de circa 300 grade absolute și care absorbea căldură de la o zonă din apropiere, a cărei temperatură era aproximată ca fiind de o sută de grade absolute !

Cu alte cuvinte, căldura trecea, aparent de la sine, adică fără consum de lucru mecanic, din zona cosmică mai rece către zona mai caldă !

Mai mult chiar, diferența de aproape 200 de grade absolute se menținea constantă ! Era uluitor ! Încercă să se apropie, dar nu i-a fost cu putință să treacă dincolo de o anumită zonă... Se izbea de ceva, ca un fel de zid... Era un câmp de forțe deosebit de intens, imposibil de a fi străpuns... Încercă să ia legătura cu Gubbins, dar renunță după un timp... A emis sute, mii de ipoteze... Dar, iată alt mister... La o depărtare de un parsec detectă un pulsar, care, în urma analizelor, s-a dovedit a avea o vârstă de... două sute de miliarde de ani ! Cu mult mai vechi decât vârsta metagalaxiei, decât momentul când a avut loc... începutul actualului Univers ! Asta l-a intrigat cel mai mult... Iar computerul dădea semne de avarie... Acesta îi comunica o poveste... destul de incoerentă, pe care cu greu reuși să o înțeleagă... Pulsarul era un vestigiu al unor străvechi civilizații care reușiseră să supraviețuiască unor cataclisme cosmice extraordinare... Aceste cataclisme cosmice au loc din când în când... În urma acestora, structurile cosmice sunt distruse aproape în totalitate... Acum alcătuiau un sistem de civilizații... Erau două civilizații... Una exista la temperaturi foarte înalte, iar cealaltă la temperaturi foarte joase... Una pompa căldură, cealaltă absorbea căldura, menținând o diferență de temperatură constantă, realizând astfel un fel de... simbioză la nivel cosmic...

Tot în acea zonă se dezvoltaseră și câteva civilizații... moleculare, a căror biostructură era constituită de conglomerate de particule elementare... A mai detectat o serie de civilizații, mai bine zis ființe, a căror biostructură se întindea pe un spațiu de câțiva ani-lumină în jurul straniului pulsar... Computerul comunica, mai departe, povestea atât de stranie a acelor ființe inteligente, dar Hiperadro nu îi mai acordă nici o atenție... S-a hotărât în cele din urmă să părăsească zona și să direcționeze cosmonava spre centrul galaxiei. Voia să viziteze stelele bătrâne care se îngrămădeau în jurul centrului galactic. Dar, după un timp, constată că nava nu mai ascultă de comenzi, fiind direcționată de o forță din exterior spre o zonă întunecată... A înțeles că era absorbit de o gaură neagră.

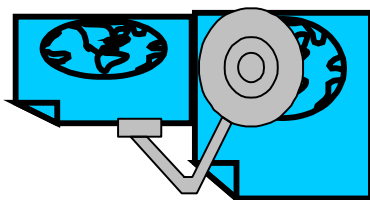
Cum de apăruse tocmai acolo, cum de nu o detectase din timp, cum de nu fusese avertizat din timp de computer, nu își putea răspunde ! Era înspăimântat... Spaima îl făcea să se asemene cu oamenii... Dar această goană teribilă nu a durat mult, pentru că a simțit o zguduitură puternică și după alt timp, nemăsurat de lung, a înțeles că se afla undeva departe, departe, într-o zonă liniștită a cosmosului...

Computerul îi comunică faptul că fusese interceptat și smuls cu o forță extrem de intensă și aruncat în acea zonă calmă a galaxiei, de către sistemul de civilizații în apropierea cărora se aflase pentru o vreme... Pentru o vreme, deoarece urma să revină... Sistemul de civilizații decisese să îl accepte în MAREA LOR UNIUNE. Și, în curând, în curând, va fi în mijlocul lor și după aceea... da, după aceea va fi bine... dar până atunci, se decisese să transmită oamenilor, povestea ciudatei lui vieți.

Pentru aceasta, codifică mesajul, îl înregistrează în memoria unui computer și îl introduce într-o sondă cosmică pe care o direcționează spre sistemul solar, având ca țintă, planeta Pământ... Poate că va ajunge, poate că informațiile stocate în memoria computerului nu se vor altera în întregime, nu se vor pierde, poate că va ajunge pe Pământ și oamenii vor afla... Poate Gubbins le va spune oamenilor câte ceva despre el... Apoi, va fi bine... Viața lui va fi, de-acum încolo, integrată în sistemul de civilizații care rezistase cataclismelor cosmice... Erau ființe care supraviețuiau fericite poate, undeva, într-un Univers aflat dincolo de infinit...

*

Sonda a ajuns după mult timp pe Pământ... A fost descoperită de o echipă de geologi, a fost studiată... Mesajul a fost descifrat, dar se pare că o serie de informații s-au alterat ori s-au pierdut, astfel încât, după cum se poate ușor sesiza, datele istorice, denumirile de localități și de persoane, etc., nu corespund realității, motiv pentru care au fost înlocuite cu altele... imaginare... În rest, se pare că totul va fi bine...

AMNEZIA

"Toți merg către același loc. Toți au ieșit din pulbere și toți se întorc în pulbere."
SEPTUAGINTA

Iată ce mesaj am primit zilele trecute... A fost un straniu mesaj telepatic... Mărturisesc că nu știu de la cine provine... Am primit mesajul și atât...

"Acesta este un mesaj care provine din viitor... În acest moment nu știu la cine va ajunge mesajul... Totuși sper că omul la care va ajunge mesajul să-l înțeleagă..."

Așadar, iată despre ce este vorba... După anul 2012, au avut loc mai multe catastrofe... Mai întâi a fost epidemia... O epidemie care a izbucnit pe neașteptate !... Ieri lumea arăta într-un fel, iar azi, lumea arată altfel... Nimeni nu a știut cum a apărut acel virus !... Cert a fost că au murit foarte, foarte mulți oameni !... Clima s-a schimbat într-un timp foarte scurt... Au fost veri foarte călduroase însoțite de vijelii, uragane, incendii, secete prelungite... Apoi au fost niște ierni foarte geroase, însoțite de căderi abundente de zăpadă, apoi au fost inundații devastatoare ! Nenumărate specii de animale și de plante au dispărut...

Au fost și mai multe seisme extrem de puternice... Aceste catastrofe au avut un efect devastator asupra psihicului oamenilor... Mulți oameni nu au mai putut suporta stresul, spaima, incertitudinea... Așadar, ca urmare, a acestor nenorociri, oamenii au început să uite... La început uitau numai unele lucruri, ceva mai puțin importante...

Spre exemplu, au început să uite cum să conducă mașinile sau cum să folosească uneltele și instalațiile ! Apoi au început să uite cum să lucreze cu calculatoarele...

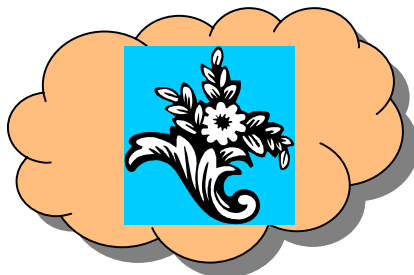
Apoi a fost ciocnirea cu asteroidul... A fost îngrozitor !... Câțiva oameni s-au refugiat în adăposturile subterane... Și a urmat apoi, catastrofa finală, CATASTROFA PSIHICĂ !... OAMENII AU UITAT CINE SUNT, au uitat la ce folosesc mașinile, la ce folosesc clădirile... Cam la fel cum, demult, erau unii oameni care sufereau de amnezie, amnezia fiind o boală care constă în pierderea totală sau parțială a memoriei... Numai că acum amnezia îi afecta pe toți oamenii !!

După 200000 de ani, totul era ruină ! Noi, cei câțiva oameni care mai știam câte ceva, care încă mai aveam unele cunoștințe, încercam să salvăm câteva mașini, câteva clădiri și câteva informații...

Trebuie să mai spun că, o altă urmare al catastrofelor, a fost și crearea unor porți temporale în diverse regiuni ale planetei (așadar niște locuri prin care obiectele puteau să treacă la fel ca printr-o poartă, dintr-un loc și dintr-un timp în altul...).

Ieri, am încercat să trimit acest mesaj telepatic... M-am așezat pe o piatră, lângă o poartă temporală, apoi am încercat să mă concentrez, am încercat să îmi fixez atenția, gândirea într-o anumită direcție... În această stare psihică, am trimis mesajul... Gândurile mele au călătorit în timp dar... nu știu unde vor ajunge... nu știu la cine vor ajunge... Și nu știu ce ne așteaptă... Doamne ajută !... "

Ei bine ce să mai spun ?... Probabil că nimeni nu va crede că se va produce așa ceva în viitor...

VEGHEAZĂ CINEVA DEPARTE...

*"Dacă nu aștepți imprevizibilul, nu vei găsi niciodată adevărul." - II 118
HERACLIT*

Ei bine, am văzut și am participat la multe evenimente din nenumărate Universuri Virtuale... Am fost de curând într-un Univers Virtual, în care s-a întâmplat ceva foarte interesant... Participam la o conferință referitoare la Univers... Civilizația în fața căreia vorbeam, nu avea nici cea mai vagă idee despre Universurile Virtuale, Universurile Alternante, Universurile Paralele sau despre Marele Univers... Așadar, am început conferința spunând acelei civilizații că Universul LOR este de fapt numai un fragment dintr-un ansamblu inimaginabil de complicat, inclus într-o hiperstructură care alcătuiește ceea ce am denumit Marele Univers, tot așa, cum, spre exemplu, o celulă este inclusă într-un ansamblu mai mare, de pildă un țesut, acesta face parte dintr-un organ, mai departe organul este inclus în organism și așa mai departe... Apoi, am tăcut... M-am uitat undeva, la un punct nedefinit din sala în care țineam conferința și m-am transformat într-un... nor verde ! Întreaga asistență privea stupefiată procesul...

M-am plimbat o vreme, apoi, am pătruns într-un aparat aflat lângă un podium... Apoi, din aparat au țâșnit lumini multicolore formând imagini tridimensionale care reprezentau lumi, universuri, ființe, planete, sisteme planetare, galaxii, civilizații, totul într-un joc halucinant... Asistența privea fascinată... După un timp, în sală intră un bărbat distins, care se apropie de aparat și apoi se adresează celor aflați în sală, cu un glas puternic:

- Doamnelor și domnilor, ați asistat la demonstrarea capacităților paranormale ale acestui aparat... După lungi și aprofundate cercetări s-a reușit să se realizeze un dispozitiv, un aparat, care să producă toate categoriile de fenomene paranormale... telepatie, premoniție, clarviziune, teleportare, telekinezie, materializare, etc. Toți cei care se îndoiesc de existența fenomenelor paranormale, vor avea ocazia să se convingă odată pentru totdeauna, cu ajutorul acestui aparat, de existența acestor fenomene ! O nouă eră se va deschide civilizației noastre prin folosirea acestui aparat, care nu necesită consum de energie, cheltuieli de întreținere, nu se uzează... Odată construit, nu mai sunt necesare alte cheltuieli, fiind indestructibil !...
- Mai este vreo problemă legată de acest aparat ? strigă cineva.
- Singura problemă cu care ne mai confruntăm este aceea a priorității. Acest aparat consideră că este creatorul nostru, al tuturor și va trebui să facem tot ceea ce vrea el... Nu îl putem controla ! Totuși este un risc pe care trebuie să ni-l asumăm ! De fapt, nu mai există cale de întoarcere ! Și o ultimă informație... ÎNDEPLINEȘTE ORICUI, ORICE DORINȚĂ, ÎN ORICE MOMENT !... Spuneți așadar câte o dorință...

Doi indivizi au strigat în același moment:

- Doresc ca acest aparat să dispară acum !
- Doresc ca acest aparat să nu dispară niciodată !

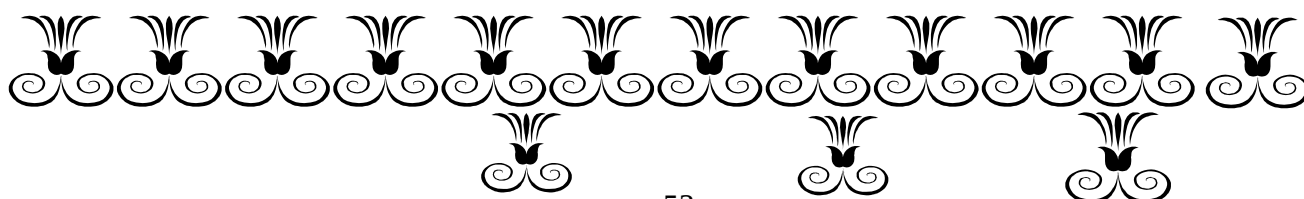
Urmă un moment de liniște... Apoi se auzi un glas:

- Dorințele dumneavoastră nu au temei, pentru că EU NU SUNT UN APARAT... Așadar, ce aparat să dispară sau să nu dispară ??... Vă rog să formulați din nou dorințele, pentru a le putea îndeplini !...

Apoi, se produse un alt fapt straniu, pentru cei din sală. Din acel "aparat" ieși norul verde... Mi-am luat apoi din nou forma, aceea pe care o aveam înainte de a mă fi transformat în nor verde și m-am adresat asistenței:

- ***Am vrut să vă fac să înțelegeți cum a fost și cum este UNIVERSUL, cum a apărut și de ce există, prin analogie cu cele ce ați urmărit până acum... Dar cum au loc transformările la care ați fost martori ? Sunteți desigur curioși să aflați, bănuiesc... Ei bine, toate acestea și încă multe altele, le voi expune în prelegerea următoare, care va avea loc peste... optzeci de miliarde de ani ! Dacă totul va decurge așa cum îmi imaginez, voi reveni așadar, peste optzeci de miliarde de ani și sper să vă regăsesc sănătoși, amabili, binevoitori și înțelepți, tot așa cum sunteți și acum...***

LA REVEDERE !...

INHABITANT IN THE WORLD OF DREAMS - FICTIONS

- Instead of introduction -

During my journey through the Cosmos, I met all kinds of strange civilizations, creatures, entities... I had arrived close to an astral system, and on one of the planets a civilization was living that purely seemed absurd to me! The purpose, the reason of being of that civilization consisted of what I've called "the chronoplastic contest"... That civilization had advanced to a stage where it was having the power to control and to model time... To model the processes from the past and future ! Here is in what was consisting their way of existence, named by me, as I've said, "the chronoplastic contest"... That civilization's members had not only the possibility, but the obligation to model the time and so, they created, starting with some basic elements, a possible evolution... In other words, it was a matter of chronoplastic or of creating Alternating Universes... A sort of jury analyzed each Alternating Universe accomplished by those strange creatures and gave the verdict... The winner had the permission to belong to the jury instead of another member and he was going to enter in competition subsequently, when the chronoplastic contest was repeated. And so on, this chronoplastic contest was endlessly repeated... Another strange event was connected to an "eccentric" creature that collected... spirits! This creature had settled close to a planet where humanoid shaped organisms were living. After their death, these individuals became a sort of lightning globes, namely "spirits"... "The spirits collector", as I've called him, selected the most beautiful globes and closed them in some crystals... His intention was, after he had completed his "spirits collection" to wander through the Cosmos and to use them in a sort of... trade. Finally, I also met some eternal plasmatic creatures that wanted to populate a planet... They wanted to create beings that could be able to survive on that planet. They had made a lot of trials and lastly they created a being that seemed to survive. But after a while, this being communicated to its creators that it was not able to survive and than it killed itself. In vain those creatures tried afterwards to build other eternal plasmatic organisms...

They couldn't! But the most impressive event happened a long time ago, when a man built a capsule of time. He collected information concerning his planet, the Earth, and the human civilization and culture, and stored them in that capsule of time. Then he buried it very deeply... While I was visiting the Earth, when it had become alone, my sensors detected the capsule and thus I found out about the ancient human civilization that had once existed on Earth. I was deeply impressed and I presented this capsule and its content to the civilization of the "formatives" who decided to arrange a huge cosmic complex and, by its clear-sightedness and simultaneous materialization (they regressed in time and then, as they collected more information, they modeled on the planet the former realities of the Earth), they resuscitated the old civilization. It was my mission to watch the evolution of the revived human civilization and I was watching incessantly... Until I remembered the chronoplastic contest and I began to model the people world; I remembered then about the "spirits collector" and I tried to collect peoples' spirits; then I tried to create beings, but I didn't make it...

Finally, with the consent of the formative civilization, that had taken the responsibility to watch upon the human civilization, the revived civilization, extremely vigorous, I rambled through the Virtual Universes of Earth, namely through the alternative or imagined universes that were coexisting with the Earth planet... It would be too difficult to explain... It could be rather intuited... Now I am standing in front of you in order to tell you some of the real stories happened in the Virtual Universes I traveled through...

Amnesia

"All go to one place. All came from the dust and all turn to dust."

Septuaginta

Here the message I received a few days ago ... It was a strange telepathic message... I confess I do not know who it came from... I received the message and so...

"This is a message that comes from the future ... At this point do not know who will get the message ... But I hope that the man who will get the message to understand it ... So, here's what it is ... After About the year 2012, there were many disasters ... First it was ... A plague epidemic that broke out unexpectedly! ... Yesterday the world looked one way, and today the world looks different ... Nobody knew how the virus emerged that! ... The fact was that they died very, very many people! ... The climate has changed in a very short time ... very hot summers have been accompanied by gales, hurricanes, fires, droughts were long ... Then some very cold winters accompanied by heavy falls of snow, then floods have been devastating! Countless species of animals and plants have disappeared ...

There were several very strong earthquakes ... These catastrophes had a devastating effect on the psyche of the people ... Many people could not handle the stress, fear, uncertainty ... So as a result of these misfortunes, people began to forget ... The some things just started looking, slightly less important ...

For example, they began to forget how to drive cars or how to use tools and plants! Then they started to forget how to work with computers ...

Then there was the collision with the asteroid ... It was horrible! ... Some people took refuge in underground shelters ... And Then, the final catastrophe, the disaster MENTAL! ARE PEOPLE WHO HAVE FORGOTTEN, have looked at using the machines, what they are ... much like buildings, long ago, there were some people who were suffering from amnesia, amnesia is a disease that is total or partial loss of memory ... But now amnesia affect everyone!

After 200,000 years, everything was ruined! We, the few people who knew something that I still had some knowledge, trying to save a few cars, few buildings and some information ...

You have to say that another result of the disaster, was the creation of temporal gates in various regions of the planet (some places so that objects could pass as through a gate, a place and a another time ...).

Yesterday, I tried to telepathically send this message ... I sat on a stone near a gate time, then I tried to concentrate, I tried to fix my attention, thinking in a certain direction ... In this state of mind, I sent the message ... My thoughts have traveled in time but ... I do not know where to go ... do not know who will come ...

I do not know what awaits us ... God help us! ... "

Well what to say? ... Probably no one will believe that something will happen in the future ...

<http://translate.google.ro/?hl=ro&tab=wT#>

<http://tr> <http://translate.google.ro/?hl=ro&tab=wT#> anslate.google.ro/?hl=ro&tab=wT#

SOMEONE OUT THERE IS WATCHING ...

"If you do not expect the unpredictable, you will never find the truth." - II 118

HERACLITUS

Well, I witnessed and participated in many events in many Virtual Universes ... I have recently been in a Virtual Universe in which something interesting happened ... I was attending a conference on the universe ... The civilization in front of which I spoke, did not have the faintest idea about the Virtual Universes, the Alternate Universes, the Parallel Universes or the Great Universe... So I began the conference by telling that civilization that THEIR universe was only a fragment of an unimaginably complicated whole, included in a hyperstructure making up what we called the Great Universe, just as, for example, a cell is included in a larger body, such as a tissue, which in turn is part of an organ, more organs are included in bodies and so on, so forth ... Then I turned silent... I looked somewhere, to an undefined point in the hall where the conference was and I turned into a... green cloud! The whole process stunned the assistance ... I wandered for a while, then I entered a device near a podium... Then, multicoloured lights burst from the device forming three-dimensional images representing worlds, universes, beings, planets, planetary systems, galaxies, civilizations, all in a hallucinatory game... The attendance glanced in fascination ... After a while, a distinguished man entered the room, getting close to the device and then addressed those in the room, in a loud voice:

" Ladies and gentlemen, you have just witnessed a demonstration of the paranormal capabilities of this device ... After an extensive and thorough research, a device, an apparatus has been successfully built, able to produce all the categories of paranormal phenomena ... telepathy, premonition, clairvoyance, teleportation, telekinesis, materialization, etc.. All those who doubt the existence of paranormal phenomena will have the opportunity to convince themselves once and for all, with this device, of the existence of these phenomena! A new era opens to our civilization by using this device, which requires no energy consumption, no maintenance expenses and does not wear out ... Once built, no other expenses are required, since it is indestructible !... "

" Is there any other problem with this device? " someone shouted.

" The only problem that we face is that of priority. This device is considered the creator of us all and you will have to do everything it wants ... We cannot control it in any way! However it is a risk that we must take! In fact, there is no way back! And one last piece of information ...IT PERFORMS ANY WISH, TO WHOEVER, ANYTIME! ... THEREFORE, EXPRESS ONE WISH EACH ..."

Two individuals cried at the same time:

" I want this device to disappear now ! "

" I want this device to not disappear ever ! "

A quiet moment followed ... Then a voice was heard:

" Your desires are reasonless, because I am not a APPARATUS ... Therefore, what device do you want to disappear or not ?? ... Please formulate your wishes once again, so that I can fulfill them ! ..."

Then another strange event occurred for those in the audience. The green cloud emerged from the " device " ... Again I took the shape I had had before turning into that green cloud and I addressed the audience:

" I wanted to make you understand how the UNIVERSE is and how the UNIVERSE was, how it has come into being and why it exists, through an analogy with what you have witnessed so far ... But how did the changes that you have witnessed occur? Naturally, you are curious to know, I guess ... Well, all this and much more, I will expose to you in the next lecture, which will take place over ... eighty billion years !... If everything happens as I imagine, I will therefore return in eighty billion years and I hope to find you healthy, kind, benevolent and wise, just as you are now ...

GOODBYE ! ... "

Constantin M. BORCIA : 1956, octombrie, 23;

Facultatea de Fizică - Universitatea București – 1986;

doctor Chimie – Universitatea "Politehnica", 2005, Bucuresti.

Lucrări elaborate (selecție):

BORCIA, C : - "Viața mea este ca un labirint (Jurnal oniric)" ȘI "Destinul vieții în Univers" (Anexa: Moartea și supraviețuirea), regie proprie, ISBN 973-0 - 03143 - 3, București, România, **2003**.

BORCIA, C., GEORGESCU I. IULIA_ - "The accumulation of radionuclides in the marine sediments of the romanian coastal area of the Black Sea", *The Black Sea Coastal Interaction / Phenomena and Related Impacts and Applications, Interantional Workshop, Constanta, Romania, 13 – 15 May* **2004**.

BORCIA, C.:"Aspecte privind complexitatea proceselor de poluare a mediului acvatic"-IPSI,Venice,**2004**.

BORCIA, C : - "Modelarea matematică a proceselor radiochimice în funcție de regimul hidrologic al sedimentelor dintr-un anumit sector al fluviului Dunărea" – teza doctorat, Universitatea "Politehnica" Bucuresti, București, octombrie, **2004**.

BORCIA, C : "Marele mister al Marelui Univers – între realitate și fantezie", București, **2005**.

BORCIA, C : "Moartea și supraviețuirea – între certitudine și ipoteză", București, **2005**.

BORCIA, C. "Acolo cineva veghează (proza fantastică și poezii existențiale)", Editia semnal, Editura Printech, București, Romania,

ISBN (10) 973-718 – 521 – 8, ISBN (13) 978 – 973 – 718 – 521 – 1, **2006**

BORCIA, C.:"Chemarea stelelor (poezii existențiale și însemnări)", Editura Printech, București, România, ISBN 978-606-521-465-1, **2009**

BORCIA, C.:"Tentatia Necunoscutului (proză științifico fantastică)" Editura Printech, București, România, ISBN 978-606-521-464-4, **2009**

BORCIA, C : "Marele mister al Marelui Univers – între realitate și fantezie", Editura Printech, București, ISBN 978-606-521-500-9, **2010**

BORCIA, C : "Moartea și supraviețuirea – între certitudine și ipoteză", Editura Printech, București, ISBN 978-606-521-501-6, **2010**

BORCIA, C : "DESTINUL VIEȚII ÎN UNIVERS (ESEU ȘTIINȚIFICO-FANTASTIC)", Editura Printech, București, ISBN 978-606-521-533-7 , **2010**

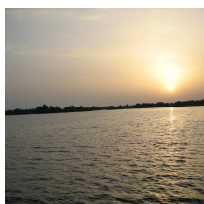
BORCIA, C : "DINCOLO DE LUMEA EFEMERĂ (PROZĂ FANTASTICĂ)" , Editura Printech, București, ISBN 978-606-521-3, **2010**

BORCIA, C : „DIVERSITATEA CUNOAȘTERII (REFLECȚII)” , Editura Printech, București, ISBN 978-606-521-619-8, **2010**

BORCIA, C : „LOCUIITOR ÎN LUMEA VISELOR (FICȚIUNI)” ,Editura Printech, București, ISBN 978-606-521-620-4, **2010**

BORCIA, C : "UNIVERSUL, VIAȚA. CONȘTIINȚA - ÎNTRE ADEVĂR ȘI ILUZIE (PROZĂ FANTASTICĂ, ÎNSEMNĂRI, IPOTEZE)", Editura Printech, București, ISBN 978-606-521-672-3 , **2011**

BORCIA, C : „SOCIETATEA FĂRĂ PRINCIPII (SCENETE UMORISTICO-ABSURDE), Editura Printech, București, ISBN 978-606-521-671-6 , **2011**

Constantin M. BORCIA – born: 1956, Octobre, 23. Bachelor in Physics (University Bucharest) – 1986; doctor in Chemistry –2005 ("Polytechnic" University of Bucharest); writer.

Elaborate work (short selection):

BORCIA, C : - "My life is like a labyrinth (day-dream diary)" AND "The destiny of life in the Universe" (Annex: Death and survival), under own control, ISBN 973 – 0 - 03143 – 3, Bucharest, Romania, **2003**.

BORCIA, C: GEORGESCU I. IULIA_ "The accumulation of radionuclides in the marine sediments of the romanian coastal area of the Black Sea",
The Black Sea Coastal Interaction / Phenomena and Related Impacts and Applications, Interantional Workshop, Constanta, Romania, 13 – 15 May 2004.

BORCIA, C., : - "Aspects regarding the complexity of the aquatic environment polluting processes", *IPSI (Internet, Processing, Systems for e-education/e-business, and Interdisciplinaries) review, Venice, 2004.*

BORCIA, C : - "Mathematical modeling of the radio-chemical processes, function of the hydrological regime of the sediments within a certain section of the Danube" – doctorate thesis, Polytechnic University of Bucharest, Bucharest, October, **2004**.

BORCIA, C : "The great mystery of the Large Universe – between reality and fantasy", Bucharest, **2005**.

BORCIA, C : "Death and survival – between certainty and hypothesis", Bucharest, **2005**.

BORCIA, C : "SOMEBODY, OUT THERE, IS WATCHING (fantastic prose and existentialist poems)", Signal edition, Printech publishing house, Bucharest, Romania, ISBN (10) 973-718 – 521- 8, ISBN (13) 978 – 973 – 718 – 521 – 1, **2006**

BORCIA, C : "Call of stars (Existentialist poems and notes)", Printech publishing house, Bucharest, Romania, ISBN 978-606-521-465-1

BORCIA, C : "Temptation of the unknown (science fiction prose)", Printech publishing house, Bucharest, Romania, ISBN 978-606-521-464-4, **2009**

BORCIA, C : "The great mystery of the Large Universe – between reality and fantasy", Printech publishing house Bucharest, ISBN 978-606-521-500-9, **2010**

BORCIA, C : "Death and survival – between certainty and hypothesis", Printech publishing house, Bucharest, ISBN 978-606-521-501-6, **2010**

BORCIA, C : "DESTINY OF LIFE IN UNIVERSE (SCIENCE – FICTION ESSAY)", , Printech publishing house, Bucharest, ISBN 978-606-521-533-7 , **2010**

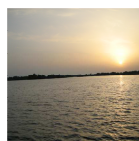
BORCIA, C : "BEYOND THE EPHEMERAL WORLD (FANTASTIC PROSE), Printech publishing house, Bucharest, ISBN 978-606-521-3, **2010**

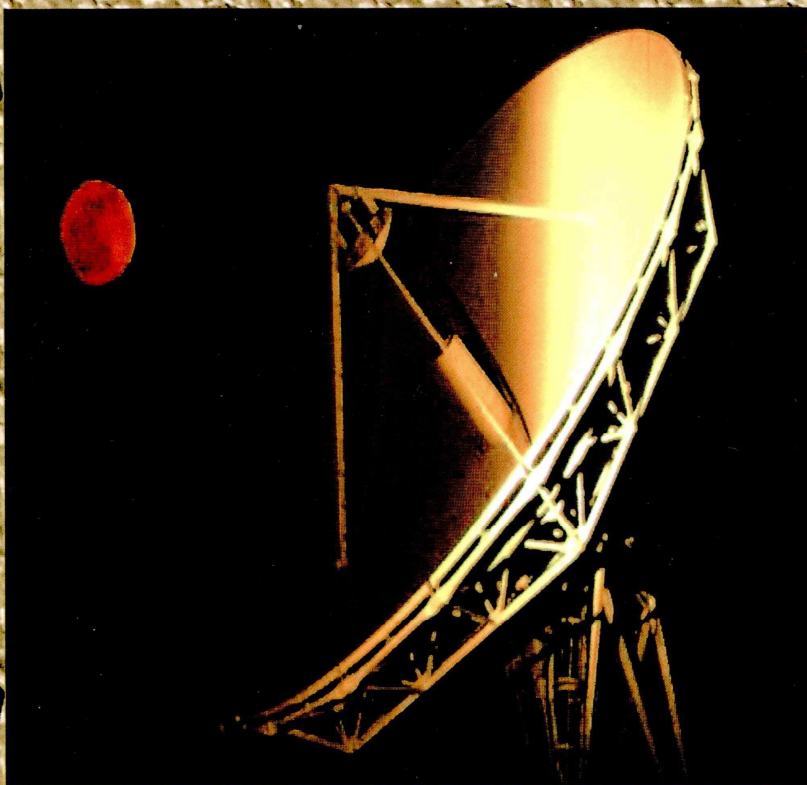
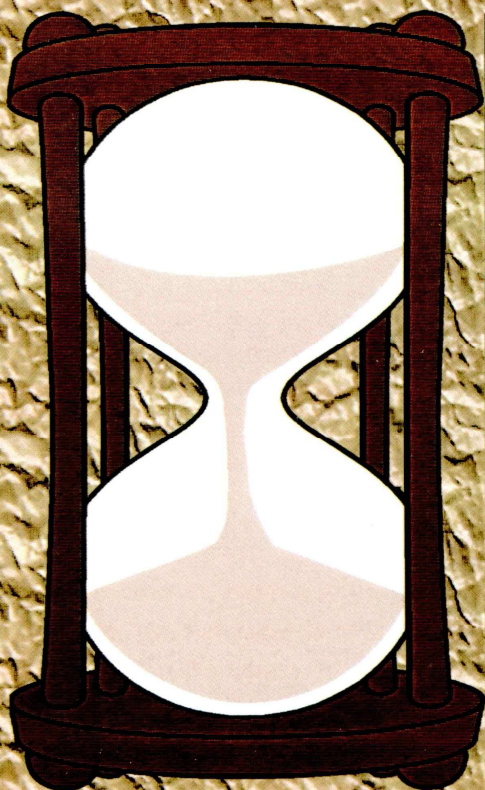
BORCIA, C : „DIVERSITY KNOWLEDGE (Reflections)" - Printech publishing house, Bucharest, ISBN 978-606-521-619-8, **2010**

BORCIA, C : „INHABITANT IN THE WORLD OF DREAMS (FICTIONS)", Printech publishing house, Bucharest, ISBN 978-606-521-620-4, **2010**

BORCIA, C : "UNIVERSE, LIFE, CONSCIOUSNESS – BETWEEN TRUTH AND ILLUSION (FANTASTIC PROSE, NOTES, ASSUMPTIONS)", Printech publishing house, Bucharest, ISBN 978-606-521-672-3, **2011**

BORCIA, C : "SOCIETY WITHOUT PRINCIPLES (THE HUMOUR AND THE ABSURD SKETCH)", Printech publishing house, Bucharest , ISBN 978-606-521-671-6 , **2011**

– Am vrut să vă fac să înțelegeți cum a fost și cum este UNIVERSUL, cum a apărut și de ce există, prin analogie cu cele ce ați urmărit până acum... Dar cum au loc transformările la care ați fost martori ? Sunteți desigur curioși să aflați, bănuiesc... Ei bine, toate acestea și încă multe altele, le voi expune în prelegerea următoare, care va avea loc peste... optzeci de miliarde de ani !... Dacă totul va decurge așa cum îmi imaginez, voi reveni așadar, peste optzeci de miliarde de ani și sper să vă regăsesc sănătoși, amabili, binevoitori și înțelepți, tot așa cum sunteți și acum...

LA REVEDERE !...

Alte cărți:

- ⇒ "Moartea și supraviețuirea - între certitudine și ipoteză" – eseu
- ⇒ "Chemarea stelelor" - proză fantastică, poezii existențiale și însemnări
- ⇒ "Societatea fără principii" – scenete umoristico-absurde
- ⇒ "Tentația necunoscutului" – proză științifico-fantastică
- ⇒ "Locuitor în lumea viselor" – ficțiuni
- ⇒ "Marele mister al Marelui Univers – între realitate și fantezie" - eseu științifico-fantastic
- ⇒ "Un paradis pentru fiecare" – scenete umoristico-absurde
- ⇒ "Dincolo de lumea efemeră" – proză fantastică
- ⇒ "Destinul vieții în Univers" – eseu științifico-fantastic
- ⇒ "Diversitatea cunoașterii" – reflecții
- ⇒ "Realități subiective" – ficțiuni
- ⇒ "O lume fascinantă" – schițe umoristice
- ⇒ "Universul, viața, conștiința - între adevăr și iluzie" – proză fantastică, însemnări, ipoteze

ISBN 978-606-521-712-6

978-606-521-712-6